

UITGAAF VAN DEN
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 473

Het Geheim van den Uitvinder.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

HET GEHEIM VAN DEN UITVINDER.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De dochter van den uitvinder.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298
Wie is de Misdadiger?	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was omstreeks elf uur in den morgen, toen twee goedgekleede heeren door een der oudste straten liepen van White Chapel, een der volkrijkste buurten van Londen.

Zij hadden blijkbaar niets te doen waar eenige haast bij was, want zij liepen langzaam verder en stonden nu en dan stil voor den kleinen winkel van een handelaar in oudheden en nog vaker voor de uitstalling van een boekenkoopman.

De oudste van de beide heeren kon omstreeks veertig jaar zijn geweest en stak bijna een hoofd boven zijn metgezel uit, die veel jonger was en wiens gevuld, blozend gelaat nog geen enkel rimpeltje vertoonde.

De eerste had doordringende, grijze oogen, die nu en dan den harden glans van staal hadden, zijn metgezel keek met lachende blauwe oogen de wereld, in.

Misschien waren er enkele in deze buurt, die de wandelaars van aanzien kenden en zelfs was het waarschijnlijk, want ook in White Chapel

werd menigmaal een bezoek gebracht door den philanthroop Lord William Aberdeen, die dan meestal in gezelschap was van zijn secretaris Charly Brand.

Soms kwam hij in een fraaie auto, door een reusachtigen chauffeur bestuurd, maar menigmaal in een gewone huurauto, of wel hij stapte van een motorbus en deed zijn ronde te voet.

Zijn secretaris scheen daarbij een soort lijstje te raadplegen en men zag hen dan achtereenvolgens verscheidene huizen binnengaan, waar zijne Lordschap als een redder in den nood ontvangen werd.

Maar geen van de lieden, die Lord Aberdeen op zijn rondgang hadden waargenomen, zou ook maar een seconde hebben durven vermoeden, dat zich achter den schatrijken Lord een man verborg, die reeds eenige jaren niet alleen door de politie van Londen, maar ook door eenige andere groote steden, zooals Parijs, Weenen, Brussel en Amsterdam werd gezocht, die een

verklaarde vijand was van Scotland Yard en op wiens aanhouding een premie was gesteld van 2000 pond Sterling — kortom niemand anders dan John Raffles de Gentleman Inbreker, de geheimzinnige inbreker, die de nachtmerrie was van Baxter, den hoofdinspecteur der City.

En toch was het aldus!

Toch waren deze beide personen identiek en sedert eenige jaren verschool Raffles zich met groot succes achter den naam van Lord Aberdeen, die doorging voor zeer rijk, hoewel eenigszins zonderling philanthroop, die tamelijk teruggetrokken leefde in zijn klein, maar fraai huis in de Regent Street.

De beide vrienden, die in den loop der jaren schier onafscheidelijk waren geworden, hadden juist een kleinen inspectietocht achter den rug en alvorens weder naar de City terug te keeren wilde Raffles trachten, of hij in deze oude buurt niets van zijn gading kon vinden, teneinde zijn kleine verzameling oude boeken en wapens aan te vullen, zooals hem reeds menigmaal gelukt was in deze volksbuurt, waar men winkels vond, die nog uit het begin van de XVI Eeuw dateerden en waar hij reeds eenige malen merkwaardige oudheden had weten te ontdekken.

Maar reeds een half uur hadden zij rondgelopen, toen Raffles mistroostig zeide:

— Wij zijn vandaag niet zeer fortuinlijk, mijn waarde! De jacht is schraal en levert weinig op! Ik vind niets dan waardelooze vodden, onnoozele namaak. Chinees porselein, dat in een Duitsche pottebakkerij vervaardigd is, Japansch lakwerk uit een dertig cents bazar, brons, dat geen brons, maar gips is, Saksisch porselein dat nooit in Saksen is geweest en andere afschuwelijke imitatie! Ik geloof dat zij tegenwoordig letterlijk alles namaken!

— Dat zal wel verband houden met het toenemend aantal oorlogswinstmakers! meende Brand schouderophalend. Die lieden hebben weinig onderscheidingsvermogen en laten zich alles in de hand duwen, ais het maar duur is!

De twee vrienden stonden opnieuw stil, thans voor den winkel van een uitdrager, die tegelijkertijd pandjeshuishouder scheen te zijn.

Boven zijn smalle deur hingen thans de drie koperen ballen, die in Engeland aantoonen, dat de bewoner van het huis geld op onderpand geeft.

Naast die smalle deur, waarvan de ruit ter halverhoogte met een groen gordijntje was bekleed, bevond zich de kleine etalagekast, waarin een aantal voorwerpen lagen, die allen dit met elkander gemeen hadden, dat zij zeer oud, zeer stoffig en zeer gehavend waren.

Er lagen roestige scheepskettingen, horloges zonder glas, gekramde vazen, massa's stijf verroeste sleutels, met dunne touwtjes tot bossen gebonden en andere voorwerpen.

Raffles liet even zijn bliken over dien rommel dwalen, tot zij gevestigd bleven op een oud ruiterpistool.

Brand wilde reeds verder gaan, toen Raffles hem zeide:

— Wacht nog even!

— Zou je tusschen dien rommel iets gevonden hebben wat je aanstaat, Edward? vroeg Brand glimlachend. Waar kijk je naar?

— Naar dat ruiterpistool! Wat denk je ervan?

Brand had nu ook het wapen ontdekt, keek er een oogenblik naar en antwoordde toen:

— Het lijkt wel iets te zijn! Ik zou zeggen dat het van Fransch maaksel is en omstreeks 1550 vervaardigd moet zijn. Het is althans een van de allereerste vuurwapens, hetgeen aan den haan met zijn vuursteen te zien is.

— Ik houd het voor een Italiaansch wapen! hernam Raffles. Het staat mij wel aan! Kom mede — wij zullen het eens van dichterbij bezichtigen!

En reeds legde Raffles de hand op de kruk van de deur, opende ze en trad binnen, door Brand op den voet gevolgd.

Zij moesten eerst een paar passen doen in een smalle, donkere gang, alvorens zij de deur van den winkel konden binnentreden.

Het was een donker, somber hokje en de toonbank liep van het uitstalraam naar den achterkant van den winkel.

Daarvan was zij gescheiden door een klap, die kon worden opgeslagen, om den winkelier gelegenheid te geven zijn plaats achter de toonbank te verlaten.

Achter hem waren aan den muur een zestal breede planken aangebracht, volgestopt met panden van allerlei aard, waaraan met touwtjes of spelden kleine papiertjes waren bevestigd.

Op een der hoeken van de toonbank was een ouderwetsch lessenaartje neergezet, waarvan de

klep met groen laken was overtrokken, dat in den loop der jaren geheel verschoten was en overal inktvlekken vertoonde,

In het midden stond een looden inktkoker en in een klein bakje lagen eenige pennen.

Op dit oogenblik stond achter de toonbank een kleine, magere man, met een te groot hoofd dat door een warrigen bos zwart haar was bedekt die hier en daar reeds zilveren draden vertoonde.

Hij kon omstreeks vijfenvijftig jaar zijn.

Zijn oogen, van een eigenaardige grijze kleur, gingen bijna geheel schuil onder zware, gitzwarte wenkbrauwen, ruig en dik.

Zijn gelaat was vaalbleek, als van iemand die zeer weinig de straat op gaat.

De pandjesbaas droeg een zwart lusteren jasje een grijs sporthemd met een voddig dasje dichtgebonden en een kleine pet, die schuin op zijn hoofd stond.

Hij was op dat oogenblik aan het onderhandelen met een klant.

Het was een mooi, jong meisje, maar zeer bleek, vertoonde die vale, ziekelijke bleekheid, die eigen is aan personen, die veel werk binnenshuis moeten verrichten en maar zelden in de gelegenheid zijn, zich voldoende te voeden,

Zij had buitengewoon zwaar, aschblond haar dat in een grooten wrong in den nek hing en zij bewoog het mooie hoofdje langzaam, alsof het haar moeite kostte, dien weelderigen overvloed van haar te torsen.

Het fijne edele profiel stak duidelijk af tegen den zwarten achtergrond van den winkel.

Het meisje had zoeven den inhoud van een klein bundeltje op de toonbank uitgespreid en de pandhuishouder woelde er met zijn dunne, lange vingers in. nu en dan iets brommend en zijn schouders ophalend.

En juist toen Raffles en Brond binnentraden, zeide hij met een schelle, hooge stem:

— Ik kan er werkelijk niet meer voor geven dan vijf en dertig pence! En dan doe ik mijzelf schade, liefje! Ja, je weet wel dat ik heel wat meer zou geven, als jij maar....

Maar eensklaps zweeg hij en keek eerst een weinig wantrouwend naar de beide deftig gekleede heeren, die zijn winkel waren binnengetreden.

Toen kwam hij, zijn magere handen wrijvend,

op hen toe en vroeg met een zoetsappigen grijns:

— Waarmee kan ik de heeren van dienst zijn?

— Ik zou gaarne dat ruiterpistool eens willen zien, dat in uw uitstalkast ligt! antwoordde Raffles.

— Ik ben dadelijk tot uw dienst, mijnheer! Wacht — ik ben hier dadelijk klaar — ik zal het even voor u uit de kast halen.

Hij trok een klein deurtje open, waardoor hij de uitstalkast kon bereiken, nam er het pistool uit en overhandigde het Raffles met de woorden:

— Een prachtstuk, mijnheer! Iets fijns! Ingelegd met echt zilver en paarlmoer! Ik zal het eens voor u oppoetsen, dan kunt gij eens zien!

— Geef het mij zoo maar eens en help eerst dit jonge meisje, dat zeer vermoeid schijnt te zijn, zeide Raffles met een zijdelingschen blik op het meisje, dat zich inderdaad met beide handen aan de toonbank vasthield en nauwelijks op haar beenen kon staan.

Zij wierp hem een schuwen, dankbaren blik toe en zeide toen met een zachte, nauwelijks hoorbare stem:

— Kunt gij werkelijk niet meer geven dan vijfendertig pence, mijnheer Snake? Het is fijn linnen — heel goede kwaliteit!

— Ik geef vijfendertig pence, omdat gij het zijt, juffrouw Charlotte! hernam de uitdrager, met een grijns, die al zijn brokkelige, buitengewoon slechte tanden van een bijna zwarte kleur, ontblootte.

Het meisje maakte even een wanhopige beweging, boog het hoofd en zeide toen:

— In Godsnaam dan — dit is het laatste wat ik te missen heb, geef mij het geld dan maar!

Snake maakte haastig het pakje weder dicht, scheurde een volgnummer uit een smal register, vulde daarop naam en datum in, schreef dit ook in het register en bevestigde toen het papiertje met een speld aan het pakje vast, dat hij vervolgens op een der planken legde.

Raffles had intusschen het ruiterpistool aandachtig bekeken, maar er was hem toch geen enkel woord van dit korte gesprek ontgaan en nu en dan had hij een vluchtigen blik geworpen op het bleeke, smalle gezichtje van het meisje, dat Snake wel scheen te kennen, daar hij haar bij haar voornaam had aangesproken.

Raffles wist dat hij een zeer fraai wapen in de hand had en dat zijn vermoeden juist was ge-

weest — het pistool was van Italiaansch maaksel en de kolf en de lade waren met kleine stukjes zilver en paarlmoer op kunstige wijze ingelegd.

Het fraaie wapen was zwaar verroest en zeer veronachtzaamd door iemand, die er de historische waarde niet van scheen te beseffen.

Intusschen had Snake een lade aan den achterkant van zijn toonbank geopend, na den sleutel in het slot te hebben rondgedraaid en had er wat geld uitgenomen, dat hij het jonge meisje toeschoof.

— Altijd tot uw dienst, juffrouw Charlotte, zeide hij met denzelfden grijnslach van zooeven.

Het meisje streek haastig het geld op, deed het in een klein beursje, dat volkomen leeg was, zooals Raffles duidelijk kon zien en verliet toen met een zacht gefluisterden groet haastig den winkel.

En zij wankelde onder het gaan, blijkbaar van vermoeidheid.

— Wij zullen het niet lang maken! zeide Raffles, zoodra het meisje den winkel had verlaten. Wat vraagt gij voor dit wapen?

Snake scheen een oogenblik te aarzelen, want hij had er blijkbaar niet op gerekend, het oude, roestige wapen, dat met een dikke laag smeer en stof bedekt was, aan een deftigen heer als dezen klant te verkoopen.

Toen zeide hij onzeker:

— Als gij er mij een pond sterling voor betaalt....

— Daar hebt gij uw pond! zeide Raffles kortaf en hij wierp een banknoot op de toonbank. Een stukje papier, als ik u verzoeken mag!

In zichzelf vloekende dat hij niet meer gevraagd had, nu de vreemdeling zonder afdingen betaalde, keerde de pandhuishouder zich om, bukte zich en raapte een stuk papier van den grond, waarin hij het ruiterpistool wikkelde.

Terwijl hij hiermee bezig was, vroeg Raffles:

— Kent gij het meisje, dat zooeven in uw winkel was?

— Ja, mijnheer, zij komt hier vrij geregeld bij me!

— Zij heeft het zeker zeer arm?

— Rijk is anders! antwoordde Snake grijnzend. Haar mooie handjes staan eigenlijk niet naar werken en voor een fabriek is ze veel te zwak.

— Heeft zij in het geheel geen familie?

— Wel zeker! Zij heeft een vader, maar dien kon zij eigenlijk gezegd, net zoo goed niet hebben! De man is niet goed snik, moet gij weten!

— Wilt gij mij haar adres opgeven? Ik stel belang in dat meisje! Zij maakt een zeer goeden indruk op mij!

Het gelaat van den uitdrager vertrok even en hij zag er nu volkomen uit als een kwaadaardige aap, met zijn laag voorhoofd, dat sterk naar achteren week, zijn borstelige wenkbrauwen en zijn verwarden baard, die vlak onder zijn oogen begon en slechts weinig van zijn gezicht ontdekt liet.

De vraag scheen hem onaangenaam te treffen en even schoten zijn oogen met een blik van wantrouwen naar Raffles uit, die rustig op het antwoord wachtte.

— Zij woont hier in de buurt! antwoordde Snake toen kortaf.

— Maar gij zult toch wel haar nauwkeurig adres weten? drong Raffles aan.

— Neen, dat is mij onbekend!

— Zijt gij dan niet verplicht, om de woonplaatsen van degenen, die u een pand komen brengen, in uw register te noteeren?

— Volstrekt niet! Die woonplaatsen gaan mij niets aan! Ik heb alleen met den naam en den datum te maken!

— Zoo! hernam Raffles kortaf.

Hij wierp den pandhuishouder een blik vol verachting toe, wenkte Brand en ging met hem den winkel uit.

— Het ruikt hier frisscher dan daar binnen! zeide de jonge man, zoodra de twee vrienden weder op straat stonden. Goede hemel, hoe kan men het in zulk een stank uithouden?

— Louter gewoonte, mijn waarde! De man zelf schijnt er volstrekt geen last van te hebben! Hij laat alles op een ongelooflijke wijze vervuilen, wat er op schijnt te wijzen, dat hij vrijgezel is, als men dien naam mag geven aan iemand die de vijf kruisjes reeds achter den rug heeft! En hij is bovendien een schelm, dat hij dat arme kind afscheepte met vijf en dertig pence. Er zat heel wat in het pakje en voor zoover ik er verstand van heb, was het inderdaad zeer fijn linnen. Nu, het adres zal ik toch wel vinden, men zal het meisje hier in de buurt wel kennen!

— Maar daar loopt zij! riep Brand uit.

Inderdaad, geen dertig passen voor de beide vrienden uit liep het jonge meisje, dat zij zooeven in den winkel van Snake gezien hadden op het trottoir!

Zij was blijkbaar zooeven uit een bakkerswinkel gekomen en had een brood in een stuk papier gewikkeld onder den arm.

Zij stak juist de straat over.

Maar zij was nog niet halfweg of zij stond stil, wankelde, drukte de hand op de borst en zakte ineen, juist toen er van den tegenovergestelden kant een zwaar beladen vrachtauto kwam aanrijden.

Met twee sprongen was Raffles bij het neergestorte meisje en juist bijtijds rukte hij haar voor de auto weg, waarvan de bestuurder als een bezetene schreeuwde en uit alle macht remde.

Eenige vrouwen, die alles gezien hadden, gilden van ontzetting en in een oogwenk had zich een kleine groep gevormd, waarvan het bewusteloze jonge meisje, dat nu doodsbleek was, het middelpunt vormde.

Uitroepen van beklag en medelijden werden vernomen.

Het waren bijna uitsluitend vrouwen, die hier bijeen stonden, want de mannen waren aan het werk.

Raffles had zich over het meisje heengebogen, tilde haar op, zoodat zij in zittende houding tegen hem aanleunde en zeide toen hoofdschuddend tegen Brand:

— Flauw gevallen van den honger, dat is alles!

Daarop wendde hij zich tot de vrouwen, die waren komen toelopen en vroeg:

— Kan een uwer mij soms zeggen hoe dat meisje heet en waar zij woont?

— Wel zeker, Mylord! liet een heldere stem zich hooren, die bleek te behooren aan een stevig gebouwde vrouw, die een boodschappenmandje aan den arm had en die Raffles scheen te kennen. Het is Charlotte Bradley en ze woont aan den overkant — nummer 17! Gij kunt het huis duidelijk zien, dat hooge, smalle, naast den slagerswinkel!

— Ik dank u zeer, goede vrouw! antwoordde Raffles. Gij schijnt mij te kennen?

— Natuurlijk ken ik u! Ik woon in het huis daarnaast en gij zijt daar een paar maanden geleden geweest om een armen, toringachtigen

jongen te helpen, die zonder u zeker gestorven zou zijn.

— Ja, ja, daar praten wij nu niet van! viel Raffles haar haastig in de rede. Wij moeten nu dit arme kind dadelijk naar haar huis brengen, zoodra zij is bijgekomen! Als zij tenminste kan loopen! Is hier geen apotheek in de buurt?

— In die zijstraat, Mylord! antwoordde de vrouw, die zooeven gesproken had.

Raffles had reeds iets op een stukje papier geschreven, drukte dat een straatbengel in de hand, die nieuwsgierig was komen toelopen en gaf hem een geldstukje met de woorden:

— Laat je onmiddellijk geven, wat er op dit papiertje staat, jongen! De rest van dit geld mag je voor je moeite houden!

De knaap snelde weg en keerde een oogenblik later terug met een klein fleschje, dat hij Raffles ter hand stelde.

Deze ontkurkte het, hield het onder den neus van het meisje en wreef haar toen met een paar droppels slapen en voorhoofd.

Bijna aanstonds sloeg Charlotte Bradley de oogen op en zij scheen zeer verbaasd te zijn, toen zij zich op den grond vond zitten, met al die lieden om haar heen, die haar medelijdend aankeken.

— Geloofst gij dat gij zult kunnen staan, miss? vroeg Raffles.

— Ik hoop dat het zal gaan, mijnheer! antwoordde het meisje met een flauwen glimlach.

Zij scheen Raffles te hebben herkend.

— Doe uw best eens! Als het niet gaat, dan zullen wij u dragen!

— Wat is er eigenlijk met mij gebeurd! Ik voelde mij eensklaps zoo licht in het hoofd — en alles draaide om mij heen!

— Een kleine flauwte — het heeft werkelijk niets te beteekenen! antwoordde Raffles.

— Niets te beteeken! riep de struische vrouw van daareven. Wel, als Mylord je niet voor die zware vrachtauto had weggetrokken, dan zou je nu verpletterd zijn! Je hebt je leven aan hem te danken!

— Is dat waar, Mylord? vroeg het jonge meisje, terwijl zij haar groote blauwe oogen op het gelaat van Raffles vestigde. Dan dank ik u innig! Gij zijt zooeven ook al zoo vriendelijk voor mij geweest. Maar laat mij nu trachten op

te staan — ik geloof dat ik wel alleen naar huis zal kunnen loopen!

— Daar is geen sprake van, miss! hernam Raffles glimlachend. Gij kunt u nauwelijks op de been houden.

Inderdaad, Charlotte Bradley wankelde en zou opnieuw gevallen zijn, als Raffles haar niet had vastgehouden.

Voetje voor voetje ging het verder, terwijl Raffles en Brand het meisje aan weerszijden ondersteunden.

Toen zij eindelijk het huis bereikt hadden, wendde Charlotte zich tot Raffles, stak hem de kleine hand toe en zeide met trillende lippen:

— Ik dank u, Mylord, ik kan nu zelf mijn weg wel vinden!

— Wees toch niet zoo dwaas! zeide Raffles hoofdschuddend. Gij zult geen vier stappen zonder hulp kunnen doen. Gij trilt van zwakte en vermoeidheid. Kom Brand — help nog eens!

— Maar Mylord, ik mag werkelijk niet.... verdedigde Charlotte zich zwakjes. Maar Raffles legde haar met een gebaar het zwijgen op en de beklimming van den steilen, donkeren trap nam een aanvang.

En op ieder portaal moest gerust worden.

Bindelijk bereikte het drietal de bovenste verdieping.

Het meisje had een sleutel uit haar zak gehaald, stak dien in het slot van een deur en wendde zich opnieuw tot Raffles.

Haar gelaat was opnieuw zeer bleek geworden, toen zij zeide:

— Nu mag ik u werkelijk niet langer ophouden, Mylord! Ik dank u nogmaals duizendmaal dat gij mij het leven hebt gered en ik....

Maar opnieuw werd zij door een flauwte overvallen en zakte geluidloos voor de deur ineen.

Zonder zich te bedenken draaide Raffles den sleutel in het slot om, duwde de deur open, hief het meisje van den grond dat nauwelijks in zijn

armen scheen te wegen en droeg haar naar binnen, terwijl Charly volgde en de deur sloot.

Raffles deed met zijn lichten last een paar stappen in de gang, vond weer een deur, duwde die met zijn voet open en stond in een klein, proper vertrekje, waar behalve een smal ijzeren ledikant en een wit geschilderde houten waschtafel, geen andere meubelen waren dan een klein, wankel tafeltje en een matten stoel.

Hij legde het meisje behoedzaam op het ledikant neder, keek een oogenblik meewarig naar het bleeke gezichtje en zeide toen hoofdschuddend:

— Dat ik, die millioenen gestolen heb om onrecht te herstellen, nog zoo menigmaal getuige moet zijn van dergelijke afschuwelijke dingen!

Maar een gerucht in het aangrenzende vertrek deed hem zich omwenden.

— Dat zal haar vader zijn! zeide hij zacht. Die man zeide, dat hij niet goed bij het hoofd was! Charly, ga eens spoedig naar beneden en loop weer naar den apotheker, die je moet meegeven wat ik je zal opschrijven en dan, koop levensmiddelen, vooral licht verteerbare, want daaraan is hier in de eerste plaats behoefte! Haast je wat en keer dadelijk terug! Ik zal intusschen eens kennis maken met den ouden Bradley.

Charly snelde weg en hij had nauwelijks de deur achter zich gesloten of achter Raffles ging een tusschendeur open en op den drempel verscheen een ongeveer zestigjarig man, die volstrekt niet verrast scheen te zijn, hem daar te zien, maar een zeer hoofsche, diepe buiging voor hem maakte en toen met een eigenaardige, holle stem zeide:

— Wees welkom in mijn woning, mijnheer! Ik ben Philippe Bradley en als gij wilt, zal ik u het „Perpetuum Mobile” toonen, waarvan ik de uitvinder ben!

J. v. K.
is de heerlijkste Cigaret,
welke bestaat.

Hoofdstuk II.

De eeuwigdurende beweging.

Raffles was door deze onverwachte uitnodiging en het uiterlijk van den man, die deze woorden sprak, zoo verrast, dat hij in het eerste oogenblik niet antwoordde.

De man, die op den drempel stond, was op zijn minst zes voet en hij scheen nog grooter door zijn buitengewone magerte.

Hij had een schoon gevormd hoofd, waarvan aanstonds het buitengewoon hooge, merkwaardige ontwikkelde voorhoofd opviel en dat omgeven was door een krans van spierwit haar, dat in woeste lokken zijn hoofd omgaf.

Zijn kin was omgeven door een warrigen baard, die zeker in vele jaren niet in aanraking met de instrumenten van een kapper was gekomen.

De oogen waren zeer donker en lagen diep in hun kassen.

Hij had een rechten dunnen neus, met fijne, bewegelijke vleugels.

De wenkbrauwen, eveneens wit als sneeuw, liepen in een rechte lijn boven de oogen en smolten bij den neuswortel ineen, zooals menigmaal het geval is bij lijdens aan zwaarmoedigheid en bij genieën! Hij droeg een tot op den draad versleten werkkiel en met een enkelen oogopslag had Raffles gezien, dat het geen Engelsch kleedingstuk was, maar een van die werkjassen, zooals Fransche beeldhouwers, maar ook goudsmeden en andere arbeiders ze dragen.

Raffles had den man eens goed aangezien en de uitdrukking op het lange, smalle gelaat, dat hem aan sommige gravures van Dürer herinnerde, maar ook aan een boekverluchting van „Don Quichotte”, liet hem geen spoor van twijfel, de man was zeker niet volslagen gek, maar zijn geestvermogens waren stellig gestoord.

Daarop duiden de flakkerende lichtjes diep in zijn oogen en het zonderlinge getril van de mondhoeken.

Ook de vraag was zoo zonderling, nu zij kwam uit den mond van iemand, die hem volkomen vreemd was, dat Raffles begon in te zien, dat Snake wel wat gelijk had, toen hij verklaarde, dat de oude Bradley niet goed

snik was. De oude man was op den drempel van de tusschendeur blijven staan met een uitnoodigend gebaar en Raffles zag nu, dat hij een kleinen schroevendraaier in de linkerhand hield en een horlogemakersvijltje in de andere hand.

Raffles antwoordde:

— Aanstonds zal ik gaarne het genoeg hebben, mijnheer, uw werk te bezichtigen! Maar zoudt gij u nu eerst niet eens om uw dochter bekommeren?

De wenkbrauwen van den man gingen een heel eind de hoogte in, toen hij antwoordde:

— Wat is er met mijn dochter? Zij is toch niet hier?

— O, gij behoeft u niet bezorgd om haar te maken — zij ligt hier op haar eigen bed — zij is slechts een weinig flauw!

Bradley scheen de beteekenis van deze woorden slechts langzaam te begrijpen.

Hij wreef zich met de hand over het hooge voorhoofd, prevelde iets binnensmonds, kwam toen, met gebogen rug en slap neerhangende armen, verder de kamer in en liep op het ledikant toe, waar Charlotte nog altijd met gesloten oogen terneder lag.

Hij had zijn gereedschap in een hand genomen en streek nu met de rechterhand, die een weinig beefde, met een gebaar van eenige teederheid over het zware haar, dat bij den tweeden val gedeeltelijk was losgegaan.

— Zij slaapt! zeide hij zachtjes.

Raffles, die hem in dien waan wilde laten, knikte zwijgend en zeide toen:

— Zij zal aanstonds wel weer ontwaken. Het heeft werkelijk niets te beteekenen. Ik verwacht hier nog een vriend van mij. Wij hebben zoeven mejuffrouw uw dochter ontmoet, juist toen zij door een flauwte werd overvallen.

— Merkwaardig — merkwaardig! mompelde Bradley. Hoe kwam dat zoo?

Met een half medelijdend, half verwijtend glimlachje keek Raffles den uitvinder aan.

Leed die man dan zelf niet van den honger,

die zoo duidelijk op zijn vermagerd gelaat te lezen viel?

Werd zijn geest zoodanig door zijn arbeid in beslag genomen, dat er daar geen plaats meer was voor overwegingen van materiëlen aard?

Ging hij zoozeer in zijn uitvinding op, dat hij niet eens bemerkte had, hoe zijn ongelukkig kind langzaam verhongerde. Dat zij zelfs tot het allerlaatste van haar povere bezittingen naar het pandhuis bracht om aan geld te komen?

Dat moest wel zoo zijn, want zelfs nu scheen de oude man nog niet te begrijpen, waardoor en op welke wijze Charlotte in dien toestand was gekomen.

Hij keek voortdurend naar de tusschendeur, alsof hij door een magnetische kracht naar het andere vertrek werd gedrongen en speelde zenuwachtig met den schoevendraaier.

Raffles begreep dat hij er vurig naar verlangde, tot zijn werk terug te keeren en daar er voor het jonge meisje niet het minste gevaar bestond, zeide hij, terwijl hij zijn hand op den schouder van den uitvinder legde:

— Ik wil nu graag uw werk in oogenschouw nemen, mijnheer Bradley!

— Volg mij dan, vreemdeling en ik zal u een uitvinding toonen, die een algeheele omwenteling zal brengen in het uiterlijk der wereld! De steenkool raakt uitgeput, de warmtebronnen verminderen, maar mijn vinding zal dat alles herstellen, want door haar toe te passen heeft men geen electriciteit, geen steenkool, geen stoom noodig!

Hij had Raffles bij den mouw gegrepen en trok hem nu met zich mede, zonder zelfs nog een blik te slaan op zijn kind, dat daar stil en bleek neerlag — en toch wist Raffles dat het vaderlijk gevoel nog niet bij dezen man was uitgedoofd, want hij had zijn lippen zooeven zien beven, toen hij voor het ledikant van Charlotte stond.

Raffles stond nu in een vrij groot vertrek, dat door twee ramen verlicht werd.

In het midden stond een kleine tafel onder een hanglamp.

Daarbij stonden twee rieten stoelen en een gemakkelijke leunstoel, waarvan de zitting blijkbaar door een ongeoeffende hand op verscheidene plaatsen was hersteld.

Meer naar achteren stond een houten ledikant.

Op een klein tafeltje daarnaast stond een ruwe aarden kom, waarin zich nog waschwater bevond.

Het behang aan den muur was door vocht verteerd en hing hier en daar in lappen langs den wand.

Voor de ramen bevonden zich twee gescheurde rolgordijnen, zoo goed mogelijk overplakt, die zoo hoog mogelijk waren opgetrokken.

Er lag geen kleed, geen zeil op den houten vloer. Het vertrekje vertoonde geheel het ken teken van de uiterste armoede en toch was het ook hier zichtbaar, dat de hand van een vrouw zich zooveel mogelijk beijverde, de armelijke meubelen schoon te houden.

Maar dit alles zag Raffles pas later.

Want allereerst werd zijn aandacht getrokken door een vreemdsoortig werktuig, dat was opgesteld bij een der beide ramen op een kleine, stevige tafel.

Maar wat het eigenlijk was, had Raffles onmogelijk kunnen zeggen.

Het leek op een samenstel van koperen tandraderen, kettingen, stalen rijwieltkogels, horlogeveeren en hefboomen, met de grootste zorg gepolijst en blank geschuurd, waarvan Raffles zich het doel volstrekt niet kon begrijpen, ofschoon hij zelf een ingenieur van den bovensten rang was.

Op een kleiner tafeltje daarnaast stond een houten bak, vol koperen radertjes, waarschijnlijk afkomstig van een wekker, veeren uit een gramophone, stalen staafjes van verschillende dikten en zware stalen kogels, zooals men die wel aantreft in moderne kogellagers voor groote machines.

Bradley was dadelijk op het zonderlinge toestel toegetreden, dat bijna een halven meter hoog was en bevestigd op een zware plank van eikenhout, en zijn oogen waren met een koortsachtigen gloed gaan schitteren.

Met bevende hand trok hij Raffles tot vlak voor zijn uitvinding en begon toen, nu en dan met zijn schroevendraaier tegen het metaal tikkend:

— Hier ziet u het Perpetuum Mobile, mijnheer. Eindelijk is het vraagstuk opgelost, waaraan de grootste geleerden eeuwenlang gewerkt hebben! En weet gij wat ik ter hulp geroepen heb? Niets anders dan de wetten van de zwaartekracht. Gij ziet hier dit kooitje met een twintigtal stalen kogels, nietwaar, die allen even groot zijn? Welnu, wanneer ik het toestel in werking

breng, dan valt de voorste kogel door een kleine opening, die hem juist doorlaat, op de schoep van een soort schep-rad, zooals men dat ook aan watermolens treft, en brengt door zijn zwaarte dat rad aan het draaian. Zoodra de voorste kogel de schoep aan den onderkant weder verlaat, glijdt de tweede stalen bol door de opening en neemt zijn taak over. De eerste kogel is intusschen in een hellende bocht in een groote spiraal naar beneden gerold, totdat hij terecht komt onder aan een soort van lift — die hem weder naar zijn vorige plaats terugbrengt, juist op hetzelfde oogenblik als de laatste kogel zijn taak verricht heeft en het kleine koperen schep-rad heeft doen wentelen door zijn zwaarte! Wat zegt gij er van?

Raffles keek een oogenblik in het magere gelaat van den uitvinder, dat nu een roode kleur van opwinding had gekregen.

En daarna vestigde hij zijn blikken op het wonderlijke toestel.

Hij had in een oogwenk gezien dat hij hier te doen had met een variant van die eigenaardige, ongetwijfeld zeer schrander bedachte uurwerken, die acht dagen loopen en waarbij het zoogenaamde échapement van de gewone pendules en klokken wordt vervangen door een stel kogels, die door hun zwaarte een radje doen wentelen, om vervolgens door een ketting zonder einde, waarvan iedere vijfde of tiende schakel een klein koperen bakje draagt, juist als de baggermachines, weder naar boven te worden gevoerd.

Maar evengoed wist hij, dat ook de voortreffelijkst uitgedachte machine van dien aard, ook die weken achter elkander loopen, tenslotte toch moeten stilstaan, want alle werken zij met een veer — en die veer moet tenslotte opnieuw gespannen worden, al loopt zij nog zoo langzaam af.

Om echter de reusachtige veer te spannen, noodig om groote machines in werking te brengen, zou men..... stoommachines of electromotoren noodig hebben.

En Raffles wist ook dat deze uitvinding even waardeloos was als alle vorige van lieden, die gemeend hadden, het geheim van de eeuwigdurende beweging, van het Perpetuum Mobile te hebben ontdekt! En dat geheim — ook dat

wist hij maar al te goed — zou niet ontdekt worden, omdat het niet bestond.

Wrijving, de wetten der traagheid, de aantrekkingskracht der aarde — al die natuurwetten beletten, dat een uitvinding als deze mogelijk zou zijn.

Het toestel van Bradley had eenige bijzonderheden, welke hij aan de zoogenaamde kogeluurwerken niet gezien had, maar in wezen weken zij er volstrekt niet van af.

Hij wachtte er zich echter wel voor, den armen man de waarheid te zeggen en veinsde groote belangstelling voor het toestel, dat inderdaad door een zeer geoefende hand ineen was gezet en onberispelijk werkte — tenminste wanneer men niet vergat de veer op te winden, die het in beweging moest brengen.

Maar Bradley wachtte ongeduldig op een woord van bewondering en lof en herhaalde stampvoetend:

— Welnu, mijnheer, wat denkt gij ervan?

— Ik moet zeggen dat gij het inderdaad uitmuntend verzonnen hebt en ik hoop voor u dat het in de praktijk bruikbaar zal lijken! antwoordde Raffles.

— En waarom zou het dat niet, mijnheer? riep Bradley met stemverheffing. Men behoeft alle deelen slechts te vergrooten en de wereld is voor vele millioenen jaren, wat zeg ik, tot aan haar einde voorzien van beweegkracht. Nog ben ik niet geheel gereed, nog zijn er enkele onderdeelen, die mij niet volkomen voldoen, maar ik zal slagen — ik moet slagen!

Hij trok een hooge, met leder bekleede tabouret naar zich toe, zette een zwaren hoornen bril op, ging op de tabouret zitten en begon met groote zorg een onderdeel van de machine los te maken.

En een paar seconden later reeds was hij zoo in zijn arbeid verdiept, dat hij van de aanwezigheid van Raffles volstrekt niets meer scheen te bevroeden.

Hij sprak op half gedempten toon in zichzelf, bekeek de koperen kamraderen, veilde hier wat af, boorde daar een kleine opening en liet nu nu en dan een kort, tevreden gebrom hooren.

Raffles keek een oogenblik zwijgend en door diep medelijden bewogen toe en wendde zich toen om, teneinde weder naar het meisje om te zien.

Juist stond Brand op den drempel van de

tusschendeur, die hem bij zich wenkte en op zachten toon zeide:

— Zij is zooveen weer wakker geworden, juist toen ik binnentrad. Is dat haar vader?

— Ja! Stoor hem niet — de ongelukkige is weer in zijn nutteloozen arbeid verdiept.

En hij ging met Brand het kleine vertrekje binnen en sloot zachtjes de deur zonder dat Bradley zelf iets van zijn vertrek bemerkte.

Charlotte was zooveen weder uit haar bezwijming ontwaakt en zat nu bleek en duizelig op den rand van het lage ijzeren ledikant.

Haar blik ontweek dien van Raffles en een flauwe bos teekende zich op haar wangen af, toen zij zeide:

— Gij hadt hier niet binnen mogen komen! Ik schaam mij zoo diep over de armoede, die bij ons heerscht! Ik houd ze zorgvuldig verborgen voor een ieder.

— Ik ben overtuigd, miss, dat het niet uw schuld is en ik maak u integendeel mijn compliment dat gij alles zoo kraakzindelijk weet te houden en dat zal wel heel moeilijk zijn, met het oog op het werk van uw vader.

Er kwamen tranen in de oogen van het meisje, toen zij vroeg:

— Hebt gij mijn vader gezien?

— Zooveen, juffrouw Charlotte.

— En — zijn werk?

— Ook dat!

De mooie oogen van Charlotte waren met angstige spanning op het gelaat van Raffles gericht, toen zij vroeg:

— Wat denkt gij ervan? Hebt gij er verstand van?

— Dat heb ik, miss! antwoordde Raffles zachtjes. Ik mag u de waarheid niet verheelen, het is niet oorspronkelijk en het is helaas in de praktijk volkomen onbruikbaar.

Charlotte bedekte het gelaat met de magere handen en zeide toen nauwelijks hoorbaar:

— Ik behoefde het immers niet te vragen! Ik wist het maar al te goed! Sommige ingenieurs en agenten van patent-bureaux zijn op zijn verzoek hier gekomen, om het werk te bezichtigen, zij lachten er om en schudden het hoofd! Gij lacht niet en daar ben ik u o zoo dankbaar voor!

— Het is volstrekt niet om te lachen, juffrouw Charlotte! hernam Raffles op ernstigen toon. Het is zeer droevig. Ik vermoed dat uw vader

ingenieur, of althans mechaniciën geweest is?

— Waarom denkt gij dat, Mylord?

— Omdat hij alles zoo keurig heeft afgewerkt en omdat de machine, al heeft zij dan ook volstrekt geen praktisch nut, onberispelijk werkt.

— Vader is vroeger ingenieur geweest, Mylord!

— In Frankrijk waarschijnlijk?

Het jonge meisje schrok merkbaar en vroeg toen:

— Waarom denkt gij dat, Mylord?

— Omdat hij een werkblouse draagt, die speciaal in Frankrijk is vervaardigd en daar gedragen wordt.

Het meisje aarzelde even voor zij antwoordde:

— Het is zoo, hij heeft jarenlang in Frankrijk gewerkt.

— Maar ik laat u maar antwoorden en ik vergeet de hoofdzaak! riep Raffles uit.

Hij gaf Brand een wenk en deze ontpakte haastig een kleine mand, waaruit hij een flesch melk, eieren en andere levensmiddelen haalde.

Charlotte, die verbaasd toegezien had, werd eensklaps vuurrood en stamelde:

— Maar, Mylord, dat is... wat hebt gij eigenlijk met mij voor?

— Ik heb met u voor, juffrouw Charlotte, om uw flauwte te genezen! antwoordde Raffles glimlachend. Dat wilt gij mij toch zeker niet belletten? Denk er om, ik ben ook geneesheer en men moet steeds doen wat de dokter voorschrijft. Het pleit voor u, dat gij zoo fier zijt, maar gij moogt vooral niet tegenstreven en moet spoedig wat eten! En dan — dan hoop ik stellig, dat gij mij eens wat van u zelf en uw vader mededeelt, tenminste wanneer het geen geheimen zijn, die niet voor anderen zijn bestemd.

Brand was reeds in het zeer kleine keukentje getreden, dat met een deur op de gang en met een tweede op het grootere woonvertrek uitkwam, bescheiden en onopgemerkt als altijd en was daar reeds bezig, een en ander gereed te maken.

Raffles had intusschen de flesch medicijnen ontkurkt, welke Brand had medegebracht en vulde het kleine maatglasje, dat er bij behoorde.

En hij stond daar nog mee in zijn hand, toen er bescheiden op de deur werd geklopt en er een oogenblik later, haastig en blijkbaar zeer verschrikt, een jonge man binnen trad, die echter eensklaps als uit steen gehouwen bleef staan.

toen hij daar een wildvreemden bezoeker, deftig gekleed, in het midden van het kleine vertrekje zag staan, met een medicijnfleschje in de eene en een gevuld glaasje in de andere hand.

Raffles keek op en zag in een jong, knap gezicht, dat nu echter een weinig bleek en vertrokken was, blijkbaar van schrik.

Toen zei hij glimlachend:

— Een goede kennis zeker? Kom dan binnen, mijnheer en doe wat ik u verzoeken mag, de gangdeur achter u dicht. Wat u betreft, juffrouw Charlotte, drink dat eens spoedig uit, het zal u weder kracht geven.

En hij reikte het gevulde maatglaasje over aan het jonge meisje, die opnieuw bloedrood was geworden, maar nu blijkbaar om een geheel andere oorzaak dan zoeven.

De jonge man had de deur gesloten en wendde zich nu dadelijk tot Charlotte, met de vraag:

— Wat is er toch met je, Charlotte? Ik kom zoeven van de fabriek en hoor van mijn moeder, dat je bewusteloos op straat bent neergevallen en juist bijtijds door een voorbijganger voor een in volle vaart rijdende vrachtauto bent weggetrokken.

— Daar staat die voorbijganger! Het is Lord Aberdeen, zeide Charlotte met een zwak glimlachje, nadat zij den inhoud van het maatglaasje had leeggedronken.

De jonge man wendde haastig zijn bleek gezicht naar Raffles, trad een stap op hem toe, greep zijn hand en drukte die, alsof hij die wilde verbrijzelen, terwijl hij zeide:

— Dan zal ik u daarvoor mijn heel leven dankbaar blijven, Mylord! Gelukkig heb ik nooit iemands hulp behoeven in te roepen, maar het verbeugt mij, dat ik nu eindelijk sta tegenover den man, die in onze buurt zooveel goeds heeft gedaan!

— Laten wij daar maar niet over spreken, mijn vriend! zeide Raffles glimlachend. Vertel

mij liever iets over u zelf. Gij zijt zeker een goede vriend van juffrouw Charlotte.

— Dat geloof ik tenminste te mogen zeggen, antwoordde de jonge man en de blik van innige liefde, dien hij op het meisje liet rusten, sprak meer dan woorden van zijn gevoelen. Ik woon in het huis hier naast!

— Dan zijt gij zeker de zoon van die flinke vrouw, die mij op straat herkende? riep Raffles uit. Wilt gij mij uw naam zeggen?

— Met genoegen, Mylord! Ik heet Arthur Taylor en ik ben machineteekenaar op de fabriek van Nicholson!

— De fabriek van werktuigen en spoorwegmateriaal?

— Ja, Mylord!

— Dat doet mij genoegen — ik ken mijnheer Nicholson persoonlijk! En nu kwaamt gij zeker informeerden, hoe het met uw vriendin was?

— Dat spreekt vanzelf, Mylord!

— Natuurlijk — hoe kon ik zoo dom zijn? riep Raffles uit. Als men bureu is, nietwaar, dan stelt men belang in elkanders lot! Maar daar komt onze kok reeds aan — nu zult gij mij een genoegen doen, als gij dit eens niet al te haastig opeet, Miss Charlotte!

Het meisje had een schuwen blik geworpen op Taylor, die een weinig verbaasd toekeek en er niet veel van scheen te begrijpen, en Raffles, die den toestand onmiddellijk doorzag, riep den jongen man bij zich en vervolgde:

— Mijnheer Taylor, ik zou graag eens over de machine van Nicholson met u praten, die ik voor een van mijn pachters gekocht heb en die gij misschien wel zelf geteekend hebt. Hebt gij vijf minuten voor mij? Wij kunnen wel in het vertrek hiernaast gaan — dan kan juffrouw Charlotte rustig haar smulpartijtje houden!

— Mylord — mijn vader — — stamelde het jonge meisje.

— Ik begrijp wat gij bedoelt — wij zullen wat voor hem medenemen! stelde Raffles haar gerust.

Hoofdstuk III.

Wat Charlotte verhaalde.

Charly Brand had de gelukkige eigenschap, dat hij niet alleen alles met een half woord begreep, maar dat meestal een enkele wenk van Raffles al voldoende was om hem op de hoogte te brengen van hetgeen deze wenschte.

Hij verdween dan ook dadelijk met wat brood, melk en koffie, een paar zacht gekookte eieren en beschuit in de aangrenzende kamer, en plaatste een en ander onder het bereik van de hand van den ongelukkigen uitvinder.

Bradley scheen dit de eenvoudigste zaak van de wereld te vinden, keek nauwelijks naar Brand op, knikte slechts even en liet de kostelijke eieren koud worden.

Er was geen sprake van, of de man had honger, maar bij hem ging zijn uitvinding boven alles — hij stelde ze boven eten, drinken en slapen.

Raffles had den jongen man aanstonds terzijde genomen en vroeg nu op fluisterenden toon:

— Gij stelt zeer veel belang in dat jonge meisje, nietwaar?

— Meer dan in alles ter wereld, Mylord — daar behoef ik volstrekt geen geheim van te maken!

— Dat begreep ik aanstonds — aan sommige uiterlijke verschijnselen. Maar weet gij ook nauwkeurig hoe het hier staat?

— Wat meent gij, Mylord — of ik kennis droeg van de pogingen van dien armen dwaas?

— Neen, dat begrijp ik wel! Ik bedoelde — of gij geweten hebt, dat hier de bitterste armoede heerschte en dat zooeven het arme kind, dat nu hiernaast haar honger stilt, zooeven op straat is neergevallen van uitputting — en van gebrek?

— Is dat waar, Mylord? vroeg Taylor op heeschen toon. Mijn God, ik heb altijd wel vermoed, dat hier alles lang niet ging zooals het behoorde, maar dat het zoover was gekomen....

— Ik begrijp het al! Charlotte heeft u dit verzwegen, uit trots! En daarom moogt gij haar ook volstrekt niet laten merken, dat ik u dit heb medegedeeld! Ik vind dat zeer te prijzen in haar, dat zij niet openlijk over het bittere gebrek wilde spreken, dat hier heerschte!

— Maar mij had ze het kunnen zeggen! mompelde Taylor, met omfloerste oogen en trillende lippen.

— Ik begrijp nu wel wat er in u omgaat — maar ik begrijp ook wel, dat een fier jong meisje juist aan den man dien zij... groote vriendschap toedraagt, dergelijke dingen niet wil bekennen! Zeg mij eens, vriend Taylor — hoe lang kent gij dit gezin van vader en dochter?

— Niet langer dan een half jaar!

— Maar gij zijt toch burens?

— Moeder en ik kwamen pas een half jaar geleden hier wonen. Bradley woonde hier toen, naar men mij mededeelde, reeds bijna tien jaar met zijn kind!

— Was hij toen al in dienzelfden toestand?

— Zoo erg als nu was het niet, Mylord, maar hij was toen ook verre van normaal. Hij kwam maar heel weinig op straat en praatte altijd in zichzelf, maar zijn kleederen waren toen heel wat beter dan nu, naar men zegt! In de laatste jaren vertoont hij zich nooit meer buitenshuis, behalve om eens of tweemaal in de maand op de open markt hier in de buurt allerlei raadjes, stangetjes en anderen rommel te koopen! Als ik bedenk, wat hij daarvoor aan geld heeft weggegeven! En dat, terwijl zijn eenig kind honger leed!

De jonge man had de vuisten gebald, maar Raffles legde kalmeerend zijn hand op zijn arm en zeide, met een zijdelingschen blik op den maniak:

— Stil! Spreek niet zoo luid! Hij mocht het eens begrijpen! En gij moet eerder diep medelijden met hem hebben! De ongelukkige weet immers niet wat hij doet! Zijn geest is alleen vervuld van zijn uitvinding.

— Maar dat ik het niet geweten heb, Mylord, dat mijn lief meisje gebrek leed, dat maakt mij wanhopig! zeide de jonge man met bevende stem. Ik zelf ben niet rijk, ik moet hard werken voor mij en voor mijn moeder, maar ik zou haar zeker hebben geholpen!

— Het is nog de vraag, mijn vriend, of zij

dat wel van u zou hebben aangenomen! hernam Raffles hoofdschuddend. Wist gij, dat zij verscheidene malen iets naar den lommerd heeft gebracht, om aan geld te komen?

— Ik heb haar eenmaal bij toeval uit den winkel van Snake zien komen en toen zeide zij mij, dat zij daar een klein geschenk voor haar vader gekocht had! antwoordde de jonge man op doffen toon.

— Duidt het haar niet euvel, mijn jongen, dat zij u bedrogen heeft! zeide Raffles. Het is haar trots, haar vrouwelijke fijngevoeligheid, die haar belet heeft, u de waarheid te bekennen. En ik reken op uw eigen tactgevoel, als ik van u verg, dat gij er niet over zult spreken! Mijn secretaris en ik zijn toevallig achter haar nooddrift gekomen, omdat wij tegelijkertijd met haar in den winkel van dien Snake stonden. Houdt dien kerel overigens in het oog, ik geloof niet dat hij goede bedoelingen heeft!

— Jegens wie? Jegens Charlotte? riep Taylor uit en zijn oogen begonnen te fonkelen, wacht, als ik den kerel in handen krijg. Ik sla hem de hersens in!

— Zacht wat! Zacht wat! viel Raffles hem haastig in de rede. Maar gij zijt een duivelsch warmbloedige knaap! Houdt u liever kalm en behoedt het meisje, dat is alles wat er van u gevraagd wordt.

— Maar die ellendeling staat er voor bekend, Mylord, dat hij misbruik tracht te maken van den toestand waarin sommige arme vrouwen verkeeren! barstte Taylor uit, zich niet langer bekommerend om den vader van het meisje dat hij liefhad.

Hij wordt in de heele buurt gehaat als de pest, die bloedzuiger, die dief! Hij is rijk geworden door het bloed en het zweet van arme stakkers, al zou men dat waarlijk niet zeggen aan zijn uiterlijk! Maar laat hij zich voor mij in acht nemen, meer zeg ik niet!

— Het is dan ook meer dan voldoende geweest! hernam Raffles bedaard. Vertel mij liever eens, of het u niet bekend is hoe Bradley in dien toestand van halven waanzin is geraakt!

De jonge man haalde de schouders op en antwoordde:

— Charlotte zegt, dat zij het zelf niet precies weet en hem kan men evengoed vragen, den bijbel achterste voren op te zeggen! Hij weet

van toeten noch blazen. Maar hier in de buurt wordt verhaald — ik kan het natuurlijk niet bevestigen — dat hij plotseling veel geld heeft verloren, op een tamelijk geheimzinnige wijze. Hij zou hebben gespeculeerd, of zijn geld op een andere manier eensklaps zijn kwijt geraakt. Maar het fijne weet niemand. Charlotte evenmin als iemand anders. Zij was pas zeven of acht jaar, toen dat ongeluk haar vader trof.

— Gelooft gij dat hij een Franschman is?

— Een Franschman? herhaalde Taylor verbaasd. Wel, ik heb er nog nooit over nagedacht, maar het is best mogelijk. Hij spreekt in ieder geval het Engelsch heel goed, maar met een buitenlandsch accent. Waarom denkt gij dat hij een Franschman is?

— Zijn werkblouse is van Fransche snit — zie zelf maar!

— Gij hebt een scherpe opmerkingsgave, Mylord, dat heb ik nog nimmer opgemerkt! Maar wilt gij mij nu toestaan eens te zien, hoe het met Charlotte is?

— Dat spreekt immers vanzelf. Wij geven u daar — laten wij zeggen tien minuten voor. Is dat voldoende om haar toestand grondig te onderzoeken? Daarna hoop ik, dat uw kleine vriendin mij nog enkele woorden zal willen gunnen in verband met het verleden van haar vader. Ik stel groot belang in dien armen man, en ik hoop vurig, dat ik iets voor hem en zijn dochter kan doen! Zonder dat zij dat als een aalmoes zal beschouwen!

Taylor knikte Raffles toe en ging onmiddellijk daarna het vertrek uit.

En van dit alles had de beklagenswaardige maniak even weinig opgemerkt, dan als wanneer het op een andere planeet had plaats gehad.

Hij was nog altijd bezig met zijn machine en op dit oogenblik maakte hij een fijn, koperen kamrad pasklaar, met behulp van een zeer fijn, rond vijltje, dat hij met de uiterste zorg hanteerde.

Raffles, die een oogenblik had toegezien, bemerkte wel, dat de man in zijn tijd een zeer bekwaam mechanicien moest zijn geweest.

Hij wendde zich tot Charly en zeide fluisterend:

— Ik zou wel eens willen weten, op welke wijze die ongelukkige in dezen toestand is geraakt, die het midden houdt tusschen manie en

kindschheid! Hij moet zwaar geleden hebben, te oordeelen naar de groeven in zijn gelaat en de witte kleur van zijn haar en toch kan hij ternauwernood vijftig jaar zijn.

— Hoe denk je over dien jongen man?

— Een driftkop, maar een hart van goud, zou ik zeggen! Een open, eerlijk gezicht, maar een gevaarlijke vijand voor iemand, die hem weerstreeft. Een jongen die het waarschijnlijk nog ver zal brengen, trotsch, energiek en waarschijnlijk begaafd, als ik mag afgaan op zijn oogen en den vorm van zijn voorhoofd.

De beide vrienden werden in hun zacht gesprek gestoord door het zachte lachen van den uitvinder, die kinderlijk verheugd was, nu het koperen radje draaide dat het een lust was.

Hij begon met schitterende oogen de machine opnieuw te monteeren, in zich zelt pratend en in het geheel geen acht slaande op de beide mannen, die bij hem in hetzelfde vertrek waren.

— Heeft het iets om het lijf? vroeg Brand op zachten toon. Is het bruikbaar? Wat moet het eigenlijk voorstellen?

— De stumpert denkt, dat hij het „Perpetuum Mobile” heeft uitgevonden. Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat hij daar evenmin in geslaagd is als iemand voor hem, die het onmogelijke heeft ondernomen. Het dient tot niets, het is hoogstens als kinderspeelgoed bruikbaar.

— Geloof je dat er genezing mogelijk is?

— Die is zeer wel denkbaar, maar dan zou men den man om te beginnen in een voor hem geheel nieuwe omgeving moeten overplaatsen en dan zou misschien een plotselinge aandoening, een onverhoedsche herinnering aan het verleden in staat zijn, zijn geestes-evenwicht te herstellen. Maar blijft hij zoo doorgaan, dan moet ik wel vreezen, dat binnen niet al te langen tijd een ongeneeslijke waanzin zich van hem meester zal maken. Maar stil, ik geloof, dat daar ons verliefd paartje teekenen van leven geeft, tot dusver is het daarbinnen verdacht stil geweest!

In het kleine vertrekje klonk beweging, de deur werd geopend en blozend stond Charlotte op den drempel, terwijl Arthur dicht achter haar stond.

— Hoe gevoelt gij u thans, juffrouw Charlotte? vroeg Raffles belangstellend.

— Zoo goed als het maar kan, Mylord, dank zij uw vriendelijke hulp! antwoordde het meisje.

Ik weet waarlijk niet, hoe ik u moet bedanken!

— Zooveel te beter, dan zijn wij beiden geholpen! hernam Raffles glimlachend. En nu wilt gij mij misschien wel een kort onderhoud gunnen? Ik zou zoo gaarne eens iets omtrent uw vader vernemen! Het is toch niet geheel onmogelijk, dat hij van zijn manie te genezen is?

Het meisje drukte de hand op het hart en zeide op zachten toon:

— Zou dat werkelijk mogelijk kunnen zijn? O, wat zouden wij dan gelukkig zijn, nietwaar Arthur.

— Dat zou ik meenen, meisje! En als Mylord zegt dat het kan, dan kan het ook!

— Ho, ho! protesteerde Raffles.

— Het is zooals ik zeg! hernam Arthur met stemverheffing. Ik heb hier in de buurt veel over u hooren spreken, Mylord en mijn moeder, die dweept eenvoudig met u!

— Dat is heel vleierend voor mij, mijnheer Arthur.

— Dat zou ik meenen! hernam de jonge man bedaard. Zij is een vrouw uit duizenden en de lieden van wien zij houdt, die verdienen dat ook, wees daar maar zeker van! Maar nu wordt het weer mijn tijd voor de fabriek, Charlotte! Ik kom vanavond nog hier terug, dan praten wij verder! Mylord, ik ben zeer verheugd, dat ik kennis met u heb gemaakt en ik dank u nogmaals uit den grond van mijn hart voor wat gij jegens Charlotte gedaan hebt! Ik word beurtelings warm en koud, als ik bedenk wat er van haar geworden zou zijn, als gij er niet geweest waart om haar weg te sleuren!

En weer moest Raffles zoo goed als hij kon de pijniging verduren van den krachtigen handdruk van den machineteekenaar.

Hij fluisterde nog eenige teedere woordjes met Charlotte en ging heen.

Zoodra de deur weder dicht was, begon Raffles, die den uitvinder gedurende eenige oogenblikken niet uit het oog had verloren:

— Zeg mij eens, juffrouw Charlotte, kunt gij u veel uit uw kinderjaren herinneren?

— Dat gaat nogal, Mylord!

— Geloofst gij dat gij altijd in Engeland hebt gewoond?

— Heel zeker niet! Ik herinner mij, dat ik als kind een andere taal heb gesproken, dat de omgeving anders was! Ik weet ook zeker dat ik

op een schip geweest ben, om een groot water over te steken en naderhand heb ik begrepen, dat dit het Kanaal moet zijn geweest!

— Hebt gij nooit gedacht dat gij een française kondt zijn?

— Neen, daaraan heb ik nooit gedacht! riep Charlotte verbaasd uit. Onze naam is toch echt Engelsch!

— Zeker — maar uw voornaam is daarentegen echt Fransch. Trouwens — uw vader spreekt met een licht accent, bijna onmerkbaar, maar voor den man, die goed toelustert, toch wel te onderscheiden! Gij weet zeker niet, wat hem bewogen kan hebben, naar Engeland te verhuizen?

— Neen, Mylord — dat weet ik niet!

— Men heeft mij gezegd, dat gij ongeveer tien jaar hier woont — is dat zoo?

— Ja, veel zal het zeker niet schelen!

— Kwaamt gij dadelijk naar deze buurt, zodra uw vader in Engeland voet aan wal zette?

— Neen, ik weet zeker, dat wij eerst een paar jaren in een andere stad gewoond hebben, Leeds naar ik meen!

— Was uw vader toen nog normaal?

— Dat kan ik heel moeilijk beoordeelen, Mylord! Vergeet niet dat ik toen nog een kind was! In ieder geval had hij toen nog wat geld, dat weet ik heel zeker. Maar dat slonk naderhand spoedig weg, toen zijn geest in duisternis gehuld begon te worden en hij alles uitgaf aan zijn uitvinding. Vrienden, had hij nooit gezocht, maar sedert vele jaren zondert hij zich met opzet af en wil niemand meer zien!

— Maar hij heeft ons volstrekt niet vijandig ontvangen! merkte Brand op.

— O, dat is wat anders! Gij kwaamt hier plotseling — en zijn buien wisselen elkander ook op snelle wijze af! Soms barst hij, zonder dat iemand de aanleiding kan vermoeden, in dolle woede uit en reeds tweemaal is het geschied, dat hij zijn werk met een zwaren hamer stuk-sloeg — en dan weende hij een kwartier later als een kind en zocht dagen lang in de vernielde stukken, tot hij weder alles bijeen had wat nog bruikbaar was — om dadelijk weder opnieuw te beginnen!

— En — gij zijt zeker al dien tijd zijn huishoudstertje geweest?

— Ja, Mylord — van mijn twaalfde jaar af!

Daardoor komt het ook, dat ik tot geen enkel vak bekwaam ben! Het weinige dat ik weet, dat heb ik mijzelf bijgebracht uit oude schoolboeken — en later heeft Arthur..... mijnheer Taylor mij veel zaken geleerd!

— Dan zijt gij een dapper, flink meisje! hernam Raffles vol bewondering. En aan die dapperheid zult gij groote behoefte hebben gehad, want ik kan het mij voorstellen, dat uw vader in de laatste jaren volstrekt geen geld heeft verdiend!

— Hij verdiende niet alleen niets, Mylord, maar hij gaf helaas heel veel geld uit aan nuttelooze zaken en ik durfde hem niet weerstreven. Hij kocht telkens allerlei rommel, waarvan later veel weder werd weggegooid, en hoe ik ook paste en mat, op het laatst bezaten wij niets meer en toen was ik wel verplicht één voor één onze bezittingen naar dien vreeselijken man, dien Snake, te brengen!

— Die man zeide mij, dat hij niet wist waar u woonde, toen ik er naar vroeg! Is dat zoo?

— Dan heeft hij weder gelogen, Mylord! riep Charlotte uit. Hij weet het maar al te goed. Hij heeft tot twee keer toe de onbeschaamdheid gehad mij tot in onze woning te volgen en ik heb de grootste moeite gehad, hem weder weg te krijgen. O, het is een vreeselijke man. Hij bood mij zelfs al zijn rijkdommen aan, als ik..... als ik.....

Het meisje zweeg en wendde met een blos van schaamte haar gelaat af.

— Is hij zoo rijk als men zegt? vroeg Brand nienwsgierig.

— Hij heeft heel veel geld, mijnheer! Dat moet ook wel, want bijna de geheele buurt leent geld van hem en hij vraagt een woekerrente, dat verzeke ik u.

— Leeft hij geheel alleen?

— Met een oude, stokdoove huishoudster, die hij alleen maar in dienst houdt, omdat zij met een hongerloon genoeg moet nemen!

Raffles en Charly hadden een snellen blik met elkander gewisseld, zij begrepen elkander dadelijk.

— Nu moet ik u nog slechts vragen, juffrouw Charlotte, of gij zelf niet het minste denkbeeld hebt, waardoor de geestvermogens van uw vader zijn gekrenkt, hernam Raffles. Kunt gij u soms herinneren of er iets in zijn leven heeft plaats gegrepen, waardoor zijn denkvermogen is aangetast?

Het meisje dacht eenigen tijd ingespannen na en antwoordde ten slotte:

— Als er iets dergelijks gebeurd kan zijn, dan had het in Frankrijk moeten voorvallen. En dan eenige jaren voor den grooten oorlog. Stil, ik weet nu plotseling, dat wij woonden in een fraai, groot huis, waar veel menschen kwamen, die mijn vader met een zekere onderscheiding behandelden. Er was een bediende, een vriendelijk man, van wien ik veel hield, ik reed op een klein paardje door een mooien tuin en dan hield hij mij vast.

— Kunt gij u niets van uw moeder herinneren?

— Neen, helaas! Zij moet reeds gestorven zijn, toen ik nog zeer jong was. Ik kan mij zelfs haar gelaat niet meer voorstellen.

— Nu nog slechts dit, hebt gij nooit papieren in de handen van uw vader gezien, ik meen legitimatiepapieren, geboortebewijzen of iets dergelijks?

Charlotte stond een oogenblik in diepe gedachten verzonken, het hoofdje op de borst gebogen en antwoordde pas na eenigen tijd:

— Ik meen mij te herinneren, dat ik lang geleden, vader wel eens met papieren heb bezig gezien, toen hij nog niet in dien toestand was, waarin gij hem thans ziet. Ik weet echter volstrekt niet wat er van geworden is en ik heb ze naderhand nooit meer gezien!

— Toch zou het misschien van groot nut zijn, juffrouw Charlotte, als gij eens zeer nauwkeurig naar die papieren zocht!

— Maar waarom dan toch, Mylord! Wat kunnen die papieren voor ons te beteekenen hebben? riep Charlotte verbaasd uit.

— Zij kunnen misschien verklaren, Miss, hoe het komt dat uw vader, na in Frankrijk in een omgeving te hebben geleefd, die van weelde getuigde, eensklaps naar Engeland uitweek, tot een maniak werd en daarbij helaas tot diepe armoede verviel. En daarom, zoek eens goed naar uw familiepapieren, snuffel in alle hoekjes en gaatjes, tot gij ze vindt! Wie weet kunnen ze mij wel helpen uw toestand ten goede te doen veranderen. En nu willen wij u aan uw bezigheden overlaten, maar niet nadat gij ons verlof hebt gegeven, morgen naar uw toestand te informeeren!

— Van harte gaarne, Mylord! riep Charlotte met glanzende oogen uit. Ik kan u niet zeggen, hoe gelukkig ik mij gevoel, dat ik een paar goede vrienden heb gekregen!

— Tot morgen dan, juffrouw Charlotte!

— Tot morgen, Mylord!

Raffles en Charly vertrokken.

En toen Charlotte een oogenblik later haar kamer eens ging opruimen, vond zij, half onder de lampetkan geschoven, een banknoot van tien pond...

Verrukkelijk is de
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk IV.

De moord.

Het was op den daarop volgenden dag omstreeks negen uur in den avond, toen Raffles en Charly in de kleine eetkamer van het huis in de Regent Street tegenover elkander zaten, na den maaltijd te hebben beëindigd en zooveen een cigarette te hebben opgestoken.

— Je blijft dus bij je plan, om dien Snake vannacht nog een bezoek te brengen?

— Ja, Charly! De kerel verdient het dubbel en dwars! Een schurk, een gierigaard en een woekeraar, drie in een vereenigd! De man heeft zooveel slechte eigenschappen, dat een half dozijn anderen er genoeg aan zouden hebben. Al zijn geld is bijeen geschraapt ten koste van andermans lijden en ellende. Wie bij hem aanklopt om een ondersteuning, doet nutteloozen arbeid,

hij zou zich evengoed tot de straatsteenen kunnen richten. Wij zullen dien Harpagon eens een lesje geven, dat hem lang zal heugen.

— Weet je dat hij een waakhond heeft?

— Jawel — ik heb het dier hooren blaffen, terwijl wij in den winkel waren — maar ik heb wel een middeltje, om dat heerschap tijdelijk tot zwijgen te brengen! Ik pas het meermalen met succes toe en ik denk, dat het ook nu zijn uitwerking niet zal missen!

— Maar zou het wel waar zijn, dat de man werkelijk zoo rijk is?

— Dat moet wel! Ik heb nog eens een onderzoek ingesteld vanmiddag en het blijkt dat alle, of bijna alle huisvrouwen uit zijn omgeving, den kerel kennen en hem geld in huis hebben gebracht. Hij heeft aan honderden op onderpand geleend en dat onderpand is deugdelijk, dat verzeker ik je! Vannacht om één uur gaan wij er heen!

— We zullen ons toch zeker wel vermommen?

— Dat spreekt vanzelf!

Raffles had een blik op zijn horloge geslagen en vervolgde:

— Het wordt zelfs langzamerhand tijd — er is nog vrij wat te doen en wij moeten op een paar uur rekenen om zijn huis te bereiken!

De beide vrienden stonden op en begaven zich allereerst naar hun aan elkander grenzende slaapkamers, die door een tusschendeur met elkander in verbinding stonden, teneinde zich daar te gaan verkleeden.

Uit een geheime kast, voortreffelijk voor het oog verborgen, haalden zij eenige kleedingstukken, pruiken en voorts verschillende gereedschappen, welke Raffles noodig dacht te hebben.

Toen zij gereed waren, zagen zij er uit als schepelingen en hun verblijf in de havenwijk kon zeker niet opvallen — men zou meenen dat zij aan het passagieren waren.

Raffles stak zijn gereedschap, in een wollen lap gewikkeld, teneinde ze niet te doen rinkelen, in een van zijn broekzakken en om tien uur waren de beide mannen gereed voor hun tocht.

Zij verlieten het huis thans niet aan de voorzijde, maar door den tuin, vanwaar een kleine deur toegang gaf tot een zijstraat, waar zich nooit iemand vertoonde en waarvan één zijde gevormd werd door den schier eindeloozen blinden muur van een reusachtig pakhuis.

Zij sloten deze deur weder zorgvuldig achter zich, liepen de zijstraat in en richtten nu hun schreden naar de wijk van White Chapel.

Het was een tamelijk donkere avond en de maan was achter dichte wolken verborgen.

De twee mannen liepen snel en zwijgend verder en riepen een paar honderd meters van hun huis verwijderd, een huurauto aan, waarvan de chauffeur bevel kreeg, hun naar een straat te rijden, die op ongeveer tien minuten gaans verwijderd was van de straat, waarin zich het huis van Snake bevond.

De rit duurde bijna anderhalf uur en toen de beide vrienden de auto verlieten, sloeg het op een naburig kerkklokje juist twaalf uur.

Zoodra de auto uit het gezicht was verdwenen, gingen de twee vrienden langzaam verder.

Om dezen tijd waren in die volkrijke buurt de meeste bewoners, hoofdzakelijk arbeiders, reeds in diepe rust verzonken.

Maar vele drankhuizen waren nog open en de tonen van een harmonica of van een electrisch orgel drongen nu en dan door de geopende deuren naar buiten.

Maar verderop werd het steeds duisterder en de straat waarin zich de uitdragerij van Snake bevond, was alleen verlicht door een lantaarn.

Er bevonden zich hier slechts zeer weinig voorbijgangers, die allen gehaast schenen te zijn, hun huizen weder te bereiken.

Langzaam, met de handen in de zakken en met een eenigszins slingerenden gang, zooals die aan vele zeelieden eigen is, zetten Raffles en Charly hun weg voort.

Maar voor zij het smalle, oude huis van Snake bereikten, sloegen zij een zijstraat in.

Hier stond Raffles stil en zeide op fluisterenden toon:

— Het beste is, als wij aan de achterzijde binnendringen! Ik heb vanmiddag ontdekt, dat er een klein erf achter het huis is, waar Snake ledige kisten en vaten bewaart en dat grenst aan een kleine binnenplaats, die weer behoort bij een strijkinrichting in een andere straat!

— Kunnen wij daar zonder gevaar binnendringen?

— Ik meen van wel! Het is een heel stille straat en het slot van de voordeur zal gemakkelijk te openen zijn.

— Vooruit dan maar!

De twee vrienden liepen haastig verder, totdat zij opnieuw een hoek omsloegen en hier matigden zij hun stap weer, terwijl Raffles goed uitkeek, toen hij stilstond voor een groen geverfde deur, waarvan de ruiten door een luik beveiligd waren.

In een oogwenk had hij zijn looper te voorschijn gehaald en reeds enkele seconden later kon hij de deur van de strijkinrichting openduwen.

De beide mannen waren binnenshuis.

Brand sloot de voordeur weder zorgvuldig en een oogenblik bleven de twee mannen luisterend stilstaan.

Zij bevonden zich in een ruime, tamelijk hooge zaal, waar een vage schemering heerschte, als gevolg van het schijnsel van een straatlantaarn, die op eenigen afstand van het huis stond en van de wit gepleisterde muren en de wit geschilderde kastdeuren, waar het waschgoed bewaard werd.

Zij moesten voorzichtig verder gaan, daar zij geen licht durfden maken, dat zeker op straat zou worden gezien, door de groote spiegelruit en tevens moesten zij oppassen, niet tegen een van de groote schragen en lange tafels aan te loopen, waarvan er een aantal in de groote zaal stonden.

Zij bereikten tenslotte den achterwand van dit werkvertrek en vonden daar een deur, die niet op slot bleek te zijn en toegang gaf tot een smalle gang die regelrecht uitliep op de kleine binnenplaats, die door tamelijk hooge muren was omgeven, maar toch niet zoo hoog of twee behendige geoefende mannen konden er gemakkelijk overheen klimmen.

De gang was van deze binnenplaats gescheiden door een glazen deur, die eveneens op slot bleek te zijn, maar waarvan het slot al heel spoedig bezweek, toen Raffles er zijn krachten op beproefde.

Terwijl hij de deur heel zachtjes opende, vroeg Brand fluisterend:

— Waar is de hond ergens?

— Die slaapt des nachts in den winkel. Het is eigenaardig dat de meeste menschen altijd alleen maar aan de voorzijde van hun huis denken en vergeten dat een huis, evenals een medalje haar keerzijde heeft.

— Maar het dier zal dadelijk als een razende te keer gaan, zoodra het gerucht hoort!

— Het mag dan ook volstrekt geen gerucht

hooren! hernam Raffles lakoniek. Je bent toch ook zeker niet van plan uit vreugde van onze onderneming een jimmy te gaan dansen? Overigens, ik zal den hond wel beletten om leven te maken, als ik den winkel kan bereiken zonder dat hij het merkt!

— En als hij het wel merkt?

— Dan doen wij het best als wij de zaak tot een betere gelegenheid uitstellen! antwoordde Raffles kalm. Blaffende honden zijn een groot gevaar, dat weet ik bij ondervinding. Ik heb liever met tien detectives te doen, dan met een enkelen hond, die niet weet te zwijgen. En kom nu mede!

Hij had de deur nog verder opengeduwed en betrad nu de binnenplaats, waar een aantal droogrekken stonden.

Ook hier was het zeer donker, want overal waren de lichten reeds gedoofd, op zeer enkele na en zij moesten op den tast den muur bereiken.

Raffles had spoedig een bankje ontdekt, waarschijnlijk bestemd om er het waschgoed op te stapelen, trok dat dicht bij den muur, ging er op staan en kon nu zonder de minste moeite over den muur klauteren.

Charly volgde zijn voorbeeld en de twee mannen stonden nu op het kleine en morsige erf, dat bij den uitdragerswinkel van Snake behoorde.

Er stonden vele ledige kisten en vaten en het was moeilijk, zich tusschen al dien rommel een weg te banen zonder iets om te werpen, of ergens tegenaan te loopen.

Maar toen zij halverwege waren gekomen, greep Raffles Charly plotseling bij den arm en trok hem haastig neder achter een zeer groote pakkist.

— Wat is er? fluisterde Charly nauwelijks hoorbaar en niet weinig verschrikt.

— Ik verbeeldde mij, in het huis eenig gerucht te hooren! antwoordde Raffles even zacht.

— Zou hij dan nog niet naar bed zijn?

— Dat schijnt zoo!

— Maar ik dacht dat hij iederen avond om tien uur ging slapen!

— Dat heb ik mij ook laten zeggen, maar het schijnt dat hij vanavond een uitzondering op dien regel maakt!

— Weet je zeker dat je je niet vergist hebt?

— Heel zeker! Ik heb gerucht gehoord!

— Maar kan het niet in een naast gelegen huis geweest zijn?

— Misschien wel! Maar — maar neen — — kijk daar eens — een lichtschijnsel!

Raffles had zich niet vergist, want tusschen de dunne gordijnen door was een zeer zwak lichtschijnsel zichtbaar, dat echter niet op dezelfde plaats bleef, maar zich langzaam scheen te bewegen.

— Wat kan dat zijn? vroeg Charly, bijna onhoorbaar en zich weinig op zijn gemak gevoelend.

— Wel, ik denk dat Snake zich nu naar bed begeeft! Dat lichtschijnsel moet in zijn slaapkamer zijn, die zich achter den winkel bevindt!

— Zouden wij dan maar niet liever rechtsomkeert maken?

— Welneen, wij kunnen zeer goed wachten tot hij slaapt. Misschien heeft de ellendeling wel zijn kas opgemaakt!

De mannen zwegen, keken en luisterden.

Maar toen het lichtschijnsel niet altijd op dezelfde plek bleef, werd Raffles zeer nieuwsgierig en hernam op zachten toon:

— Wat drommel — waarom wandelt hij voortdurend met die kaars of wat het anders is, op en neer? Waarom zet hij het ding niet neer en ontkleedt zich? Wat bezielt hem?

Dat vroeg Charly zich ook af, wiens ongerustheid ieder oogenblik toenam.

Het was tegen de gewoonten van Snake, dat was zeker. Hij sliep steeds om tien uur en stond 's morgens om zes uur op, om dadelijk weder aan het werk te gaan.

Na eenige oogenblikken begon Raffles weder:

— Als de huishoudster niet zoo bijzonder oud en niet zoo bijzonder leelijk was, dan zou ik bijna gelooven aan een teedere liefdesaangelegenheid, aan een romantisch rendez-vous. Maar die mogelijkheid zullen wij toch maar liever uit-schakelen!

Op dat oogenblik klonk daar binnen plotseling een geluid, dat de beide mannen ten zeerste verschrikte.

Het klonk als een dof gekreun, gevolgd door een smartelijk gerochel, als van iemand, die in den doodstrijd worstelt.

Onwillekeurig had Brand zijn hand op den arm van Raffles gelegd en zijn gelaat was bleek, toen hij op heeschen toon vroeg:

— Wat was dat? Het lijkt wel alsof daar iemand zijn laatsten adem uitblaast!

Raffles, zelf bleek geworden, zeide vastberaden:

— Kom mede! Ik moet zekerheid hebben! Daar is iets niet in orde! Wie weet wat er geschied is!

De twee mannen verlieten hun schuilplaats en richtten hun schreden naar de smalle deur in den achtermuur van het huis, welke toegang gaf tot de gang, die zonder onderbreking recht doorliep naar de deur aan de voorzijde.

Raffles had zijn loopers te voorschijn gehaald en begon aan het slot te werken.

Maar hij had de deur nog niet open, of daar binnen klonken snelle voetstappen in de gang.

Raffles had de deur open geduwd en zag in de donkere gang aanvankelijk volstrekt niets.

Maar des te beter hoorde hij de snelle voetstappen, die zich verwijderden.

— Sta stil, of ik schiet! beval hij op gedempten toon.

Maar bijna op hetzelfde oogenblik werd de voordeur snel geopend en gedurende een onderdeel van een seconde zagen zij een donkere gedaante, in een jas, waarvan de kraag hoog was opgezet, en met een pet op, die dadelijk verdween.

Raffles aarzelde niet, maar snelde de gang door, zich nu en dan stootende tegen uitstekende kanten, tot hij de straatdeur bereikt had.

Hij keek links en rechts de straat op — maar nergens viel iets te bespeuren.

Hij begreep dat het verloren moeite zou zijn, te willen trachten, den man te achterhalen, die door zijn zonderling gedrag zijn wantrouwen had gaande gemaakt.

Bovendien zou men iets van die achtervolging kunnen bemerken en dan zou zijn eigen toestand hem in het grootste gevaar kunnen brengen.

Raffles bleef dus nog een oogenblik staan, luisterde naar de verre voetstappen, die zich in allerijl verwijderden, ging toen het huis weder binnen en sloot zorgvuldig de deur.

Hij keerde terug naar Charly Brand, die in groote verbazing en ongerustheid had gewacht en deelde dezen op zacht fluisterenden toon het gebeurde mede.

Daarop nam hij hem bij den arm en vervolgde:

— Wij moeten nu naar binnen gaan en zien

wat de oorzaak is geweest van die vlucht en wat het geluid beteekende, dat wij zooeven hebben gehoord.

— Bedenk, Edward, dat wij ons zodoende in groot gevaar begeven! waarschuwde Charly Brand hem.

— Dat doet er niet toe! Ik weet zeker dat er hier iets nootlottigs is voorgevallen en ik moet weten wat het was!

Onder het spreken had Raffles Charly met zich meegetrokken en nu stonden beiden stil voor een half geopende deur, die op de smalle gang uitkwam, aan de achterzijde van het huis.

Het vertrek was flauw verlicht door een dievenlantaarn, die op een ouderwetsch muurkastje stond en zeer waarschijnlijk was achtergelaten door den man, die zooeven de vlucht had genomen.

Raffles trad langzaam naderbij, maar onmiddellijk stond hij weder stil.

Zijn blik was gevallen op een roerlooze gedaante, die ongeveer in het midden van den vloer lag, armen en beenen languit gestrekt.

Het licht van de dievenlantaarn viel op zijn vertrokken gelaat, dat er afschuwelijk uitzag met zijn wijdgeopende, starende oogen en zijn half geopenden mond met de zwarte tanden, die scheen te grijzen.

Raffles kwam voorzichtig naderbij en bukte zich over de bewegingloze gedaante van Snake heen, want hij had den man onmiddellijk herkend.

In de borst van den ongelukkige stak een mes, waarvan alleen het heft nog zichtbaar was.

Raffles zag met een eersten oogopslag dat redding hier niet meer mogelijk was, het moordwapen had het hart getroffen en de dood was zeker bijna onmiddellijk ingetreden.

Snake was in nachtgewaad.

Dicht bij hem lag een blaker en een eindje kaars, dat er onder het vallen was uitgegleden en gedoofd.

Het was duidelijk, dat de man eenig gerucht had gehoord, een kaars had ontstoken en naar beneden was gegaan.

De inbreker had hem toen zeker overvallen, misschien had er een korte worsteling plaats gegrepen en het einde was geweest, dat de boosdoener Snake had neergestoken.

Raffles was bleek, toen hij zich weder oprichtte en zeide op fluisterenden toon:

— Het noodlot heeft gewild, Charly, dat wij een kwartier te laat kwamen — wat zeg ik — geen vijf minuten! Maar stil eens, wat is dat?

Zijn scherp oor had eenig geluid opgevangen. Het kwam van de zijde van de straat.

Er werd aan den knop van de winkel deur gedraaid.

Raffles was met een enkelen stap bij de deur en stak voorzichtig het hoofd om den hoek.

En duidelijk zag hij, afstekend tegen de ruit, half schaduwend, de gedaante van een paar politieagenten.

Haastig trok hij het hoofd weder terug en zeide:

— Kom onmiddellijk mede, Charly! Daar is politie! Men mag ons tot geen enkelen prijs thans hier vinden. Het zou voor ons de noodlottigste gevolgen kunnen hebben.

Brand zag dit maar al te goed in en met een paar stappen hadden de beide vrienden de achterdeur weder bereikt, juist toen de agenten kort besloten de ruit van de winkel deur in te duwen, om door het gat den sleutel in het slot te kunnen omdraaien.

Raffles en Charly ijlden vliegensvlug over de kleine binnenplaats, sprongen op een groote pakkist en vandaar boven op den muur.

Zij lieten zich snel aan den anderen kant zakken en bevonden zich een oogenblik later weder in de strijkinrichting.

Zorg dragende zoo weinig mogelijk gerucht te maken, gingen zij haastig naar de voordeur, welke Raffles op een kier opende.

Hij luisterde een paar seconden en toen hij slechts heel in de verte de eentonige schreden van een agent vernam, trok hij Brand haastig met zich mede.

Vlug als hazen ijlden zij de straat uit en eenige minuten later konden zij zich in veiligheid wanen.

Een oogenblik stonden zij hijgend stil en Brand zeide, buiten adem:

— Dat was op het nippertje! Zij hadden ons misschien wel voor de moordenaars gehouden!

— Mijn waarde, tot die conclusie zou ik zeker ook zijn gekomen, als ik politieagent was geweest! hernam Raffles. En kom nu maar snel mede, morgen zullen wij in de bladen wel meer bijzonderheden omtrent den moord lezen.

Hoofdstuk V.

Onderzoek en verhoor.

De misdaad was omstreeks een uur in den nacht ontdekt en reeds de ochtendbladen bevatten een uitvoerig relaas van het drama.

Daaruit bleek het volgende.

Een kleermaker, huiswerker, die nog zeer laat in den nacht had gewerkt in zijn kleine kamer, die schuin tegenover het pandhuis van Snake lag, had, juist toen hij zijn arbeid beëindigd had en voor hij zijn licht doofde, toevallig een blik op straat geworpen en gezien hoe een man met groote haast de deur van het oude winkelhuis openrukte, de straat opsnelde en ijlings in de duisternis verdween.

Verschrikt en vermoedend dat er een ongeluk had plaats gehad, had hij onmiddellijk het gordijn laten vallen, was de trappen afgesneld en had een oogenblik door de deur van den winkel gekeken en toen aan den achterkant van de gang een zwak schijnsel meenen te zien.

Juist kwamen er in de verte twee patrouilleerende agenten langzaam naderbij en hij was hen tegemoet gesneld en had hen met eenige woorden op de hoogte gebracht.

De agenten hadden aanstonds hun stappen verhaast en getracht de voordeur te openen, waarvan de sleutel echter, tot hun niet geringe verbazing, aan de binnenzijde was omgedraaid.

Toch hield de kleermaker stijf en sterk vol dat hij den man uit het huis had zien vluchten dat aan Snake toebehoorde en trouwens — het zwakke schijnsel aan het einde van de gang wees op iets abnormaals.

De agenten hadden dan ook niet gearzeld met hun gummiknuppels de ruit te verbrijzelen en daarop den sleutel in het slot om te draaien, zoodat zij konden binnentreden.

Zij gingen allereerst den winkel binnen, waar zij het lijk van den waakhond vonden liggen, die blijkbaar door een hevigen slag met een zwaar voorwerp op den kop aanstonds gedood was.

Zij gingen daarop den winkel weder uit, door den kleermaker gevolgd, die zijn angst overwonnen had en bereikten toen de deur van de woonkamer, achter den winkel gelegen, waar

de kleine, ouderwetsche brandkast van Snake stond.

Zij vonden daar het lijk van den vermoorden man — en in een stoel zat, bewusteloos, de oude huishoudster, juffrouw Kelly.

Zij was daar zeker neergezonken bij het zien van het lijk van haar meester. Een brandende blaker stond naast haar op een klein tafeltje.

De kleine brandkast bleek onaangeroerd te zijn. Men vond in het vertrek geen enkel ander spoor van den dader dan een kleine dievenlantaarn — en het mes, waarmede de moord gepleegd was.

Natuurlijk werd allereerst om een dokter getelefoneerd, maar deze kon niets anders doen dan constateeren, dat de moord nauwelijks een half uur geleden kon hebben plaats gehad en dat de vreeselijke wonde bijna onmiddellijk doodelijk was.

Tegelijkertijd was een bericht naar Scotland Yard gezonden en anderhalf uur later waren twee detectives ter plaatse, die het geheel vertrek met de grootste zorgvuldigheid begonnen te onderzoeken.

De geneesheer had juffrouw Kelly uit haar bewusteloosheid doen ontwaken en de oude vrouw, totaal verward, had niets anders weten mede te deelen, dan dat zij, zooals vaak geschiedde, dien nacht was wakker geworden en was opgestaan, om een glas water te drinken, toen zij, bij het langs loopen een blik op de binnenplaats werpende, gemeend had, door de ramen van de woonkamer, die onder haar slaapvertrek was gelegen, een flauw schijnsel te zien stralen.

Zij had toen de tusschendeur geopend, die toegang gaf tot het slaapvertrek van haar meester en had gezien, dat hij niet in zijn bed lag.

Ongerust geworden, had zij een blaker genomen en had zich naar beneden begeven, om te zien wat er gaande was.

Zij had dadelijk den blaker op een tafel neergezet en een enkele blik in het vertrek was genoeg, om haar te doen zien, wat er had plaats gevonden.

Zij herinnerde zich een doordringenden kreet

te hebben geslaakt en daarna wist zij niet meer wat er geschied was.

Het mes was niet zonder moeite uit de wonde verwijderd en vormde natuurlijk aanstonds het onderwerp van een zeer grondig onderzoek.

Het was een vlijmscherp wapen en zeker tamelijk kostbaar.

Het was een van die zeer lange knipmessen, die in Spanje en Mexico veel in gebruik zijn en Navaja worden geheeten.

Het kon gesloten in den zak worden gedragen en lemmet en heft waren ieder bijna twee decimeter lang.

Het heft was van ivoor, liep puntig toe en was op kunstige wijze met de hand bewerkt.

Het vertoonde een groot aantal fraaie figuren.

Men kon het mes openen door aan een zwaren stalen ring te trekken en zoodra het mes geopend was, kon het onmogelijk weer gesloten worden, of men moest eerst weder aan dien ring trekken.

Nog dienzelfden middag werd een afbeelding van dat mes naar alle windrichtingen bij vele duizendtallen verspreid en ook alle geïllustreerde dagbladen bevatten er reeds dienzelfden avond een afbeelding van, met het verzoek, der politie inlichtingen te willen geven betreffende den eigenaar.

Aanvankelijk geloofde de politie aan een roofmoord.

Zij was van oordeel, dat de moordenaar in zijn opzet om te stelen gestoord was door Snake, hem daarop gedood had, maar vervolgens de vlucht had genomen, misschien uit vrees dat het vallen van het lichaam door de bureu gehoord was — of om eenige andere reden, welke de detectives te zijner tijd wel zouden weten te ontdekken.

Er bleef iets raadselachtigs — en dat was het geval met de van binnen gesloten winkel deur.

De verklaring van den kleermaker was categorisch — hij had een man zien wegvlugten, zonder dien echter nauwkeurig te kunnen beschrijven, en de agenten waren even stellig in hun verklaring, dat zij de deur niet met de kruk hadden kunnen openen en dat deze pas open ging, nadat zij een ruit hadden ingeslagen en den sleutel aan de binnenzijde in het slot hadden omgedraaid.

Nu deed zich allereerst de vraag voor, wie die deur gesloten had.

Dat de moordenaar het zelf gedaan had, was natuurlijk onmogelijk.

Evenzeer was het volkomen buitengesloten, dat de doodelijk gewonde man zijn moordenaar had willen volgen, de deur op slot had gedraaid en zich toen weder naar zijn woonvertrek had gesleept, om daar te sterven.

Men vond geen spoor van bloed in de gang, maar wel een afschuwelijk grooten plas in het woonvertrek, op den houten vloer.

Bleef dus over — de stokdoove huishoudster, juffrouw Kelly.

Zij zelve verklaarde, dat zij de deur niet had gesloten, maar aan die verklaring hechtte de politie geen al te groote waarde.

De vrouw was volkomen in de war geweest en zeide zelf, dat zij nauwelijks had geweten wat zij deed.

Het was zeer goed mogelijk, dat zij den korten weg naar de voordeur had afgelegd, half instinctmatig, zooals zij iederen avond de voordeur sloot, om daarna weder terug te keeren, zonder er besef van te hebben.

Zelfs nu was zij nog half versuft en rilde alsof zij koorts had, telkens als de rechter-commissaris een vraag tot haar richtte.

De tweede, eenigszins raadselachtige zaak was het geval van den waakhond.

Verscheidene bureu verzekerden pertinent, dat het dier buitengewoon woest en waakzaam was en vooral na het vallen van de duisternis bij het minste gerucht als een razende te keer ging.

Het dier blafte dan zoo schel, dat zelfs de huishoudster het overal in het huis kon hooren en reeds eenige malen hadden de bureu geklaagd, die in hun nachtrust waren opgeschrikt.

Op den avond van den moord echter was het dier volkomen stil.

De vraag was nu, of de inbreker den hond zoo snel had overvallen, dat deze geen gelegenheid had om geluid te geven.

Hieromtrent waren de meeningen verdeeld.

Enkele getuigen verklaarden, dat het volkomen onmogelijk was, andere zeiden dat de hond een weinig toeschietelijker was voor personen, die dikwijls in den winkel kwamen, of die zijn baas goed kenden.

In het laatste geval had de misdadiger het

dier natuurlijk gedood, uit vrees dat de hond misschien naderhand zou gaan blaffen, als hij in de kamer, waar de brandkast stond, gerucht hoorde.

Maar nog in den loop van den daarop volgende dag nam de zaak plotseling een geheel andere wending.

Men had aanvankelijk gedacht aan een poging tot inbraak, maar nu lieten de detectives deze opvatting los en begonnen over te hellen tot een andere oplossing.

Er waren zich namelijk eenige personen op het hoofdbureau van politie komen aanmelden, die verzekerden, dat zij het mes herkenden, waarmede de misdaad bedreven was en waarvan zij een afbeelding in hun lijfblad hadden gevonden.

En zij noemden den naam van dien eigenaar. Het was Arthur Taylor!

De jonge man werd op het politiebureau ontboden en men verzocht hem, het moordwapen in oogenschouw te nemen en te antwoorden op de vraag of hij het al dan niet als zijn eigendom herkende.

De jonge man was wel verplicht te erkennen, dat het mes zijn eigendom was geweest.

En in zekeren zin was het dat nog, hij verklaarde het omstreeks twee weken tevoren in pand te hebben gegeven aan Snake, die hem voor het fraaie wapen een half pond had voorgeschoten.

Hij had toen dringend wat geld nodig gehad en hoopte stellig, het prachtige wapen, dat zijn vader indertijd had medegebracht uit Spanje, weder te kunnen inlossen.

Op de vraag, het pandbriefje te vertoonen, antwoordde Taylor, dat het bij een geldschietster als Snake geen gewoonte was, dergelijke briefjes af te geven.

Hij schreef den naam van den pandgever in zijn register, vulde een briefje in, dat hij er uit scheurde om aan het in pand gegeven voorwerp te bevestigen en dat was alles.

Bij hem had de pandgever nooit eenige wettelijke zekerheid.

Men deed een onderzoek in den winkel van Snake.

Men zocht naar een briefje en vond op een van de souches in het register vermeld: „Een mes van T.” en met den datum erbij.

Maar er waren nog drie of vier van die sou-

ches, die alle melding maakten van een in pand gegeven mes en men vond er dan ook in den voorraad een minder, dan het register aangaf.

Maar de zaak nam een zeer slechten keer voor Taylor, toen een paar burens en ook de doove huishoudster kwamen verklaren, dat Taylor in den middag van den dag waarop de misdaad plaats had, bij Snake was gekomen en hem daar de heftigste verwijten had gedaan.

Het was een hooglopende ruzie geworden en een vrouwelijke klant verzekerde, dat zij wel vijf minuten had moeten wachten, voor Snake eindelijk uit zijn huiskamer terugkwam, bleek van woede met het schuim op de lippen en zoodanig bevende, dat hij het register tot twee malen toe uit zijn handen liet vallen.

Een oogenblik daarna had diezelfde vrouw Taylor, dien zij zeer goed kende, in de grootste opwindning voorbij de glazen gangdeur zien stormen, die toegang gaf tot den kleinen winkel en vervolgens de straat zien opsnellen.

Niemand kon echter met zekerheid zeggen, waarover de twist geloopt had, totdat een bewoonster van het huis, waarin de zwakzinnige uitvinder woonde, eenig licht daaromtrent bracht.

Kort na half een had zij namelijk Snake, dien zij zelve maar al te goed kende, de trap zien opgaan naar de bovenste verdieping en in de woning van den uitvinder zien verdwijnen.

Zij was, als een nieuwsgierige buurvrouw, wat naderbij geslopen en het gerucht van een woordenwisseling drong tot haar door, gevolgd door een korte worsteling.

Zij had hulp hooren roepen, met gesmoorde stem en zich toen niet langer bedacht.

Zij was haastig het kleine portaal overgestoken en had de deur opengerukt van het slaapvertrekje van Charlotte, die doodsbleek, met loshangende haren hijgend in het midden van het vertrek stond, met een zwaren, looden kandelaar in de hand, om zich daarmede te verdedigen tegen Snake, die in gebukte houding tegenover haar stond, de trillende handen als klauwen naar haar uitgestoken en die op dat tijdstip al bijzonder veel gelek op een kwaad-aardige oude baviaan, zooals de vrouw verzekerde.

De man had de indringster met een giftigen blik aangekeken en was toen afgedropen.

En hij was nauwelijks het huis uit en de buurvrouw was juist weder aan haar werk gegaan,

toen Taylor kwam aanwandelen om zijn gewoon kortstondig middagbezoek te brengen aan het jonge meisje.

De vrouw was een echte praatvaar, een van die klapeksters, die, zooals de volksmond zegt, „niet weten wat ze praten of zwijgen moeten”, en in geuren en kleuren had zij den jongen man medegedeeld wat zij zooeven gezien had.

Taylor had zwijgend toegeluisterd, zijn handen tot vuisten gebald en de vrouw had nauwelijks uitgesproken, of hij had rechtsomkeert gemaakt en was weggestormd, regelrecht naar het huis van Snake.

Dit nu was een noodlottige omstandigheid, die

zeer in het nadeel van den jongen man sprak.

Men wilde desnoods nog aannemen dat hij inderdaad zijn mes tot pand had gegeven, maar het was alweder in zijn nadeel, dat hij natuurlijk zeer goed geweten had, waar dat mes zich in dat huis ergens bevond en er gebruik van had gemaakt.

In dat geval moest men voorbedachte rade aannemen — koelbloedig overleg — en de zaken begonnen voor den jongen man een zeer gevaarlijke wending te nemen.

In den nacht van den tweeden dag werd Arthur Taylor van zijn bed gelicht en in verzekerde bewaring gesteld.

Beproof ze en ge blijft rooken
J. v. K.

Hoofdstuk VI.

Raffles komt ter hulp.

Het spreekt vanzelf dat John Raffles, de Gentleman-Inbreker, het geheele verloop van de zaak met de grootste aandacht had gevolgd.

En toen het bericht van de arrestatie gepubliceerd werd, zeide hij tot Brand, toen hij met den jongen man aan de ontbijttafel in het kleine eetzaaltje van zijn huis in de Regent Street zat:

— Ik heb je gisteren voorspeld, dat het daartoe zou komen en het blijkt dat mijn voorspelling niet te gewaagd was.

— Maar dan is de politie niet goed wijs! riep Brand uit. Het is onzinnig! Het spot met alle logika!

— Zeg dat niet te spoedig! Je vergeet geheel en al dat de politie natuurlijk tegenover die zaak geheel anders staat dan wij! Wij waren van den aanvang af in het huis — wij zelve deden de deur dicht achter den vluchteling. En de politie streeft er steeds naar, althans iemand in handen te hebben! Blijkt hij naderhand onschuldig te zijn en kan dat onomstootelijk bewezen worden, des te beter voor hem! Maar er moet aanstonds een verdachte zijn — dan heeft men houvast! Overigens ik weet werkelijk niet, of ik, als ik

hoofdcommissaris van politie was, het ook niet als mijn plicht zou hebben beschouwd, dien jongen man te laten arresteren. Er is helaas veel dat tegen hem spreekt. Het mes waarmee de moord gepleegd werd, heeft hijzelf erkend als aan hem toe te behooren — hij heeft een heftige woordenwisseling met Snake gehad, eenige uren voor het noodlottige tijdstip, hij heeft hem bedreigd! Men weet dat hij van een zeer opvliegend, driftigen aard is en dergelijke lieden kunnen hoogst gevaarlijk zijn!

— Maar jij zelf, Edward, jij twijfelt er toch niet aan of hij is onschuldig?

— Ik acht het althans in de hoogste mate onwaarschijnlijk.

— Welnu, schrijf dan dadelijk een briefje aan Scotland Yard en deel daarin mede wat wij gezien hebben!

— En denk je dat Taylor daardoor geholpen zou zijn? Zou jij er een eed op durven doen dat de gedaante, die wij door de gang hebben zien vluchten, die van een ander dan Taylor was?

— Dat niet — maar jij hebt hem op straat kunnen zien!

— Waar het volkomen duister was! Ik zelf zou mij nog wel eenige keeren bedenken, alvorens te bezweren, dat de vluchteling Arthur Taylor was — of het niet was! Wij weten eigenlijk niets, Charly! Taylor zou zeer goed den moord gepleegd kunnen hebben, zonder dat wij ook maar iets zouden kunnen aanvoeren om het tegendeel te bewijzen. Men heeft bij het lijk in een stoel de oude huishoudster gevonden — bewusteloos! Jij bent in de kamer geweest, Charly, zeg mij nu eens dadelijk: Zat de vrouw toen al in haar stoel of niet?

Brand aarzelde geruimen tijd voor hij met onzekere stem antwoordde:

— Het was er zoo donker — de kamer was vrij groot — al mijn aandacht was natuurlijk bij dat gruwelijke, dat ik vóór mij op den grond zag liggen — kortom — ik zou het niet zeker durven zeggen!

— Om je de gulle waarheid te zeggen — ik evenmin, en toch geloof ik wel van mijzelf te mogen getuigen, dat ik tamelijk oplettend ben en dat niet veel zaken mij ontgaan!

— Maar de dievenlantaarn, Edward? Een man, die ergens binnendringt, om uit wraakzucht een moord te plegen, neemt toch geen dievenlantaarn mee!

— Waarom eigenlijk niet? Dat is niet zoo ondenkbaar! Hij zal liever op zijn eigen lantaarn vertrouwen, dan op wat hij aan verlichtingsartikelen in het huis van zijn slachtoffer kan vinden!

— Maar de hond! Als dat beest maar een greintje verstand heeft gehad, dan moet het dadelijk in Taylor een doodsvijand van zijn meester hebben geroken!

— Zeker, en die omstandigheid zou voor jou en voor mij ook voldoende zijn, om ons dadelijk tot de overtuiging te brengen, dat Taylor het onmogelijk gedaan kan hebben. Maar Scotland Yard redeneert waarschijnlijk anders! Zij heeft nu eenmaal iemand beet en legt voorloopig, gemakshalve, alles in zijn nadeel uit. Hij heeft den hond plotseling overvallen, hij heeft hem vergiftigd vleesch toegeworpen, hij heeft hem eerst aan zich doen wennen, — wat weet ik! Voor mij echter staat het vast, dat de hond eenvoudig daarom niet geblaft heeft, omdat hij dengene, die binnendrong, als een goed vriend beschouwde!

Brand had Raffles verrast aangekeken en riep nu uit:

— Je hebt je dus al een meening in deze zaak gevormd?

— O, een zeer bescheiden meening nog maar! Maar wat ik daar van den hond zeide, moet toch, dunkt mij, vaststaan. Het dier wordt ons afgeschilderd als bijzonder waakzaam, opvliegende bij het minste gerucht. Welnu, de dader moest eerst de voordeur binnenkomen — natuurlijk verondersteld dat hij zich niet heeft laten insluiten, wat intusschen zeer goed mogelijk en volgens mij zelfs waarschijnlijk is — er zijn daar in dat oude huis schuilhoeken in overvloed. Vervolgens moet hij door de gang zijn gegaan en de deur van den winkel hebben geopend. En bij dat alles zou de hond blijven doorslapen en zich kalm hebben laten afmaken? Het is te dwaas om er ook maar een oogenblik bij te blijven stilstaan. Neen, de hond kende den moordenaar en heel goed ook, daaraan twijfel ik niet langer!

— Maar waarom gebruikte die man dan het mes van Taylor?

— Wel, om de verdenking op iemand anders te laten vallen, natuurlijk!

— Hoe wist hij dat het mes er was?

— Als hij werkelijk een goede kennis was van Snake, dan moet het hem al zeer gemakkelijk zijn gevallen, de plaats te vinden, waar dat mes bewaard werd. Overigens — ik heb er drie of vier zien liggen in dezelfde lade, waaruit hij het geld nam, om Charlotte Bradley het geld op haar pand te betalen — met de lommerdbriefjes er aan gebonden!

— En was het mes, waarmede de moord gepleegd werd, daarbij?

— Dat zou ik niet durven zeggen — daarvoor zag ik de wapens te kort. Maar in ieder geval zou de politie verstandig doen, als zij eens nauwkeurig onderzocht, wie er tot de vrienden — of bloedverwanten van Snake behooren. Van de eerstgenoemden zal hij er zeker niet heel veel hebben. Maar als de politie het niet doet, Charly — daarom kunnen wij het toch wel doen!

— Dan ben ik onmiddellijk tot je dienst! Ik vind het verschrikkelijk, te weten, dat daar iemand in de gevangenis zit opgesloten, die aan die afschuwelijke misdaad part noch deel heeft!

— Goed zoo! Maar wij gaan nu eerst naar

Bradley — die arme Charlotte zal wel behoefte hebben aan steun! Zij maakt wel een vreeslijken tijd door, het arme kind!

— Laten wij dan maar spoedig gaan! drong Brand aan.

De beide vrienden haastten zich aan hun plan gevolg te geven.

Charly had James Henderson, den chauffeur van Raffles last gegeven, met de groote blauwe auto voor te komen en een oogenblik later was de auto reeds onderweg en na een snellen rit van ongeveer vijf kwartier hield zij stil in de armoedige straat, waar het meisje en haar vader woonden, waar zij heel wat opschudding verwekten.

De beide vrienden stapten onmiddellijk uit en beklommen de steile trappen. Boven gekomen, klopte Raffles op de deur en deze werd hem geopend door Charlotte.

Het meisje was zeer bleek en ontving Raffles met rood omrande oogen, die getuigden van de tranen welke zij vergoten had.

En nauwelijks waren de beide mannen binnen en had Charly de deur achter zich gesloten of zij barstte opnieuw in tranen uit.

Raffles was dadelijk bij haar, om zijn hand op haar schouder te leggen en zeide nu met zijn stem, die zoo diep en warm kon klinken:

— Ik begrijp volkomen uw toestand, juffrouw Charlotte, maar gij moet u waarlijk niet al te zeer aan uw smart overgeven! Ik verzeker u, dat het niet lang zal duren, of men zal Arthur op vrije voeten moeten stellen. Ik voor mij geloof geen seconde, dat men hem langer dan eenige dagen in arrest zal kunnen houden. Zijn onschuld zal spoedig genoeg aan het licht komen!

Het meisje hief haar betraande oogen naar Raffles op en zeide toen met een stem, die trilde van ontroering:

— God zegene u voor die woorden, Mylord! Ik heb zelf geen oogenblik getwijfeld, dat bezweer ik u! Ik wist dat hij driftig was, maar evenzeer wist ik, dat hij nooit tot zoo iets vreeslijks in staat zou zijn als een moord in koelen bloede! Hij heeft het niet gedaan, het is onmogelijk!

— Hij deed het niet, juffrouw Charlotte en wij zullen alles in het werk stellen, om dat zoo spoedig mogelijk aan te toonen! Wij zijn geko-

men om u dat te zeggen, mijnheer Brand en ik. En zeg mij nu eens hoe de zaken hier staan! Wat hebt gij gedaan, toen het bericht van de arrestatie u bereikte.

— Ik heb mij onmiddellijk naar het hoofdbureau van politie begeven en het kon mij volstrekt niet schelen wat de lieden er van dachten. Arthur en ik hadden elkander nog nooit durven bekennen, dat wij elkander lief hadden, al wisten wij het even zeker als dat de zon schijnt. Maar thans heb ik het hem gezegd, in dit vreeselijke oogenblik en ik hoop dat het hem zal sterken!

— Daarvan ben ik overtuigd, juffrouw Charlotte en gij hebt er goed aan gedaan! zeide Raffles op ernstigen toon. Hebt gij met hem mogen spreken?

— Ja, maar niet langer dan vijf minuten! Aanvankelijk wilde men mij wegsturen, omdat ik in het geheel geen familie van hem was! Hij bezwoer mij dat hij volkomen onschuldig was en dat behoefde voor mij niet, want ik wist het immers wel!

— Maar zeg mij eens, juffrouw Charlotte, heeft hij zich in het geheel geen alibi kunnen verschaffen? Heeft hij dan volstrekt niet kunnen aantonen, dat hij op het oogenblik van den moord thuis was?

— Hij heeft voor den rechter-commissaris verklaard, dat hij zich reeds om half elf naar zijn kamertje had begeven, omdat hij zich vermoeid gevoelde en een weinig last van hoofdpijn had en dat heeft zijn goede moeder ook reeds bevestigd. Maar men zegt, daarginds aan het bureau, dat hij dan zeer goed tegen half een zijn kamer kan hebben verlaten, zonder zijn moeder te wekken, teneinde zijn opzet te gaan volvoeren. Zijn huis en dat van Snake liggen nauwelijks vijf minuten loopens van elkander.

— En hoe zou hij het huis dan zijn binnengedrongen, volgens de politie-autoriteiten? vroeg nu Brand.

— Zij verzekeren dat hij een valschen sleutel moet hebben gebruikt!

Raffles en Brand hadden een snellen blik gewisseld en er vertoonde zich een spotlachje om de lippen van den Grooten Onbekende.

Hij wendde zich weder tot Charlotte en hernam:

— Zooals ik u zooeven reeds zeide, het zal

zeker niet lang meer duren, alvorens men wel gedwongen zal zijn, Arthur Taylor weder op vrije voeten te stellen. Gij behoeft u daarom trènt geen oogenblik ongerust te maken. Het zal nièt lang meer duren of men heeft den waren moordenaar ontdekt. En als de politie soms treuzelt of in gebreke mocht blijven, dan zal ik zelf een onderzoek instellen.

— Mylord, ik weet niet hoe of ik u zal bedanken! riep Charlotte uit, terwijl zij de hand van Raffles greep. Ik heb u nog niets eens kunnen dank zeggen — voor dat geld — —

— Het had niets om het lijf, juffrouw Charlotte! viel Raffles haar haastig in de rede. Gij moet er dan ook niet meer over spreken. Zeg mij nu eens hoe het met uw vader staat?

— Dat is waar, dat had ik heelemaal vergeten! riep Charlotte uit. Mijn lieve vader moge het mij vergeven! Gij hadt mij verzocht, Mylord, eens een onderzoek in te stellen naar zijn papieren. Dat had ik juist gisteren middag gedaan en na heel wat zoeken heb ik tenslotte een klein bundeltje papieren gevonden, maar zij zijn allen in het Fransch gesteld en ik kan ze niet lezen! Maar ik kan wel zien dat er op die formulieren een andere naam is ingevuld dan de onze.

— Waarlijk? riep Raffles verrast uit. Wilt gij mij die papieren eens toonen? Ik ben er zeer nieuwsgierig naar.

— Ik zal ze dadelijk gaan halen, Mylord! Maar wat ben ik toch onbeleefd, ik laat u staan en bied u niet eens een stoel aan.

— Bekommer u daar maar niet over, juffrouw Charlotte. Zeg mij liever, of er in den toestand van uw vader in het geheel geen verandering is gekomen, bijvoorbeeld toen hem zoo plotseling de arrestatie van Taylor werd medegedeeld?

— Ik geloof dat hij het nauwelijks begreep, Mylord! antwoordde Charlotte en opnieuw sprongen haar de tranen in de oogen. Het is een groot kind, niets meer!

Zij had de tusschendeur geopend en Raffles en Charly konden Bradley alweder voor zijn werkstuk zien staan, druk bezig met schroeven-draaier en vijl.

Hij scheen het niet eens te merken, dat Charlotte was binnengekomen, die haastig naar een klein kastje liep, er de deur van opende, en er een klein, mahoniehouten kistje uitnam, waarvan de sleutel op het slot paste en waarmede zij

haastig naar Raffles en Brand terugkeerde.

— Hier zitten de papieren in, Mylord! zeide het jonge meisje, terwijl zij Raffles het kistje in de handen gaf.

Deze draaide den sleutel in het slot om, sloeg den deksel terug en nam een bundeltje papieren uit het kistje, die hij aandachtig begon in te zien.

Er waren verscheidene formulieren, een geboortebewijs, een contract en verder een aantal brieven, met een krachtige hand geschreven, maar waarvan de onderteekening zoogood als onleesbaar was.

Terwijl Brand zich zachtjes met Charlotte onderhield, las Raffles de papieren door en na ongeveer een half uur hief hij langzaam het hoofd op en zeide toen op ernstigen, zachten toon:

— Het is zooals ik wel gedacht heb, juffrouw Charlotte! Er heeft in het leven van uw vader iets plaats gegrepen, dat hem zoo plotseling en zwaar heeft getroffen, dat zijn verstand er door gekrenkt werd en al geven deze papieren daaromtrent nog geen zekerheid, zij doen een vermoeden bij mij ontstaan, dat ik zoo spoedig mogelijk aan de feiten wil trachten te toetsten! Gij zijt, althans volgens geboorte, een Française, juffrouw Charlotte! Gij zijt te Nancy geboren en de naam van uw vader is Philippe Didier. Hij is een Franschman van ouder op ouder, want volgens deze geboortebewijzen werden ook zijn vader en grootvader te Nancy geboren. Ik vind hier verder een contract met een ingenieursfirma, die van Voisin en Dumartin. Hij ontving daar een zeer goed salaris en het is dan ook tamelijk onbegrijpelijk, hoe hij tot zulk een gebrek kon vervallen. Dat zou alleen zijn half kindsche toestand kunnen verklaren! Ik heb hier echter brieven, in het Fransch geschreven, maar waarvan de handteekening onleesbaar is, die handelen over een uitvinding, door uw vader gedaan en de schrijver noodigt hem in een van die brieven uit, zijn modellen te komen demonstreeren en over de voorwaarden te onderhandelen. Herinnert gij u soms iets van zulk een uitvinding?

Charlotte had met de grootste verbazing toegeluisterd en dacht ingespannen na, maar eindelijk antwoordde zij:

— Daarvan herinner ik mij niets, Mylord! Maar wel doemen nu langzamerhand enkele beelden uit het verleden voor mij op. Ik herinner mij nu flauwtjes ons huis in de stad, welke gij

zooeven noemdet en het is mij alsof ik de gezichten van sommige bezoekers weder voor mij zie! Maar van een uitvinding weet ik niets.

— Nu, wij zullen dat eens spoedig gaan onderzoeken! hernam Raffles glimlachend. Wij zullen aanstonds naar Nancy vertrekken en ik hoop dat gij mij zult toestaan, deze papieren tijdelijk onder mijn berusting te houden!

— Doe er mede wat gij wilt, Mylord! riep Charlotte uit. Gij geeft ons daardoor weder een nieuw bewijs van uw goedheid!

— Daarover zouden wij niet praten, juffrouw Charlotte! zeide Raffles snel. Ik hoop dat ik daarginds zal kunnen ontdekken, met behulp van deze papieren, van welken aard zijn uitvinding was, en wie de man was, die ze van hem wilde koopen — en ook de reden, waarom hij naar Engeland verhuisde. Laat ik u zeggen, dat de brieven weliswaar in het Fransch, maar in zeer

slecht Fransch geschreven zijn, door een man, die de taal slechts ternauwernood machtig was. Vermoedelijk was de schrijver een Engelschman. Ik vind hier onder de papieren een paar krabbeltjes en schetsteekeningen, die waarschijnlijk op de uitvinding betrekking hebben — en deskundigen daarginds kunnen mij misschien mededeelen wat zij te beteekenen hebben. En nu verlaten wij u dadelijk weder, juffrouw Charlotte, wees sterk en laat het hoofdje niet hangen, want daartoe is geen reden. Ik hoop en ik verwacht zelfs, dat gedurende onze afwezigheid die afschuwelijke moordzaak zal zijn opgehelderd en dat men Arthur op vrije voeten heeft gesteld. Zoodra wij in Nancy zijn, zal ik u mijn adres opgeven, wanneer gij soms iets dringends hebt mede te deelen. En nu vaarwel — of liever tot wederziens!

Hoofdstuk VII.

De wegen van het noodlot.

Wanneer Raffles iets ondernam, dan placht hij dat te doen met een voortvarendheid, die in hem meer den Amerikaan dan den Engelschman liet vermoeden.

Henderson, de reusachtige chauffeur, kreeg last, zoo snel mogelijk naar de Theemskade te rijden, naar de plek, waar een van Raffles' snelste motorbooten gemeerd lag.

Een uur later hield de auto stil voor het fraaie bootenhuis van de Koninklijke Jachtclub en Henderson werd weggezonden.

De „Zeemeeuw” kon zeer gemakkelijk door een enkelen man bestuurd worden, als het noodig was, ofschoon zij een volkomen zeewaardige boot was.

Raffles liet dadelijk benzine en olie aan boord brengen, terwijl Charly zorgde voor eenige levensmiddelen, daar men aan boord zou moeten lunchen, en daarop begaven de beide vrienden zich, na snel hun passen bij den havenmeester te hebben laten viseeren, aan boord van het ranke, sierlijke vaartuig.

De trossen werden losgeworpen, de motor sloeg aan en het vaartuig stevende snel de Theems af en koos zee.

De overtocht naar Calais duurde niet langer dan drie uur, daar de boot zeer snel liep en in deze stad kwamen zij juist bijtijds aan, om den sneltrein naar Parijs te kunnen halen, waar zij tegen het uur van het diner aankwamen.

Zij aten snel iets in het spoorwegrestaurant en zaten om half negen weder in den trein, die een paar uur later te Nancy aankwam.

Raffles kende de stad goed en hij had reeds te Calais kamers besproken in „Hotel de la Gare”, waar men zijne Lordschap goed kende, daar hij er telkens vertoefde, wanneer hij de schoone stad bezocht.

Hij informeerde aanstonds naar het bestaan van de ingenieurs-firma Voisin en Dumartin en vernam tot zijn voldoening, dat deze zaak nog altijd bestond en zelfs tot een der grootste van Frankrijk werd gerekend.

Den volgenden morgen, zoo vroeg als hij het maar durfde wagen, lieten Raffles en Brand zich bij de firmanten aandienen in hun prachtig kantoorgebouw aan de Rue d'Orleans.

De portier maakte eerst eenig bezwaar om hen nu reeds toe te laten, daar de beide heeren

nog nauwelijks aanwezig waren, maar toen Raffles verzekerde, dat het een zeer ernstige zaak betrof, bracht de man zijn kaartje over en een oogeblik daarna stonden Raffles en Charly tegenover de heeren Voisin en Dumartin.

De oudste van de heeren, een man met een fijn geteekend gelaat, een spitsen, grijzen baard en nog heldere oogen, ondanks zijn vijf en zestig jaren, hield het kaartje van Raffles in de hand, draaide het om en om, keek hem door zijn gouden lorgnet aandachtig aan en begon toen :

— Ik heb het genoeg met Lord William Aberdeen uit Londen te spreken?

— Die ben ik, mijnheer, en ik heb het gewaagd, eenige minuten van uw kostbaren tijd te verzoeken, teneinde u een paar vragen te stellen in verband met den tegenwoordigen toestand van een man, die mijn belangstelling heeft opgewekt. Zijn naam is Philippe Didier en hij moet ongeveer vijftien jaar geleden in uw dienst zijn geweest!

De beide firmanten keken elkander verrast aan en daarop riep Dumartin uit:

— Didier? Hij leeft dus nog? Mijn hemel, wij hebben altijd gedacht, dat hem een of ander ongeluk was overkomen. Hij verdween plotseling uit de stad en wij hebben nooit meer iets van hem vernomen.

— Hij woont te Londen, mijne heeren, jarenlang is hij aan de bitterste armoede ten prooi geweest, een toeval bracht mij in aanraking met zijn dochter, toen het arme meisje van honger op straat ineen zakte.

En nu deelde Raffles op zijn korte, zakelijke wijze mede, wat hij van Didier wist en hoe hij ontdekt had wie hij was, waarop hij het contract te voorschijn haalde, volgens hetwelk Philippe Didier op een salaris van tienduizend francs 's jaars als eerste ingenieur bij de firma van de heeren Voisin en Dumartin werd aangesteld.

Toen deze het contract hadden ingezien en het als volkomen echt hadden herkend, hernam Raffles:

— En thans wilde ik gaarne van u weten, mijne heeren, of gij iets wist van een uitvinding, welke Didier zou hebben gedaan!

Voisin dacht even na en antwoordde toen plotseling:

— Ja, ik weet mij nu te herinneren, dat Didier ons met veel geestdrift over een uitvinding

van hem sprak! Het betrof, geloof ik, een nieuwe en zeer eenvoudige klinkmachine, waarmede hij in korten tijd de dikste stalen platen aan elkaar kon klinken. De machine werkte met gecompri-meerde lucht en was vooral uitstekend geschikt voor den bouw van groote schepen, naar zijn zeggen!

— Kunnen deze schetsteekeningen betrekking hebben op die uitvinding? vroeg Raffles, terwijl hij Voisin de schetsjes toestak.

Deze wierp er een blik op en riep uit:

— Die zijn stellig door Didier geteekend en zij hebben ook inderdaad betrekking op de klinkmachine, welke hij uitvond.

— Heeft hij u zijn uitvinding dan niet aangeboden?

— Neen! Ik zeide u reeds, dat zij hoofdzakelijk geschikt was voor schepenbouw. Maar toch, met een kleine verandering zou ze voor bruggenbouw ook voortreffelijk bruikbaar gemaakt hebben kunnen worden! Maar eensklaps hoorden wij er niets meer van. Stil eens, ik herinner mij nu, dat hij ons vertelde, met een Engelschman relaties te hebben aangeknoopt, die wel lust had, zijn uitvinding rendabel te maken.

— Herinnert gij u misschien den naam van dien Engelschman? vroeg Raffles vol spanning.

— Zijn naam? herhaalde Voisin langzaam en met de vingers over zijn voorhoofd strijkend. Ik geloof, ik weet het niet nauwkeurig meer, maar ik geloof, dat het iets was als Sunderham of Sutherland.

Raffles had haastig een van de brieven te voorschijn gehaald en schoof dien Voisin toe, terwijl hij zeide:

— Hier hebt gij een van zijn brieven! Kunt gij misschien uit de onderteekening wijs worden?

Nauwelijks had Voisin de handteekening gelezen of hij riep uit:

— Nu weet ik het, Sundringham heette de man. Hij was, geloof ik, ook ingenieur of directeur van een patentbureau, nauwkeurig weet ik het niet!

— Zoudt gij mij thans nog willen zeggen, mijnheer, onder welke omstandigheden Didier uit uw dienst is getreden?

— Maar hij is er niet uitgetreden! Hij is eenvoudig spoorloos verdwenen! riep Dumartin uit. Op een goeden morgen kwam hij niet. Wij dachten natuurlijk dat hij ziek was. Maar toen

er geen boodschap kwam, zonden wij iemand naar zijn huis. Daar deelde men onzen man mede, dat mijnheer plotseling op reis was gegaan, laat in den vorigen avond en dat hij zijn kind, dat toen een jaar of vijf was, had meegenomen. Een dag later kregen wij een zeer verward briefje uit Londen, waarin hij zijn excuses aanbod, dat hij zoo eensklaps was vertrokken, om een zeer gewichtige zaak te regelen en van dat tijdstip af hebben wij nooit meer iets van hem vernomen!

— Dan begin ik hoe langer hoe meer te vreezen, dat Didier het slachtoffer is geworden van een laaghartig verraad en dat die Sundringham hem zijn uitvinding heeft ontstolen, om die ten eigen bate te exploiteeren. Hij is misschien in het bezit gekomen van de oorspronkelijke plannen van Didier, hij heeft ze snel laten copieeren en hij heeft het patent-recht in Engeland verkocht voor Didier het had kunnen doen! Dat zou zijn plotseling vertrek volkomen verklaren, meent gij ook niet?

— Ongetwijfeld! Maar dan zou er door dien Sundringham een groote schurkenstreek zijn gepleegd! riep Voisin uit. Die arme Didier! Hij droomde zulk een schitterende toekomst voor zijn kind en alleen om harentwille wilde hij schatrijk zijn! En nu verkeert hij in bittere armoede en zijn geest is in duisternis gehuld! Hij was zulk een geestig causeur, zulk een voortreffelijk werkman! Hij heeft bruggen voor ons gebouwd in Marokko, in China, in Rusland!

Raffles en Brand waren reeds weder opgestaan.

En met vaste stem zeide de eerste:

— Ik zal niet rusten, voor ik alles in het werk heb gesteld, om den ongelukkige in zijn rechten te herstellen. En als mij dat niet gelukt, als onze wet den dief niet kan straffen, omdat de bewijzen te zwak zijn — en daarvoor moet ik wel vreezen — dan zal ik den armen man op een andere wijze trachten schadeloos te stellen! In de eerste plaats echter wil ik pogen, den armen man weder te bevrijden uit den nacht, waarin zijn geest ronddooft! Mijne heeren, ik ben u zeer dankbaar voor uw inlichtingen en mij blijft niets anders over dan afscheid van u te nemen!

— En wij van onzen kant hopen vurig, dat gij moogt slagen in uw edelmoedig voornemen, Mylord! riep Voisin uit. En wanneer gij mocht slagen — wanneer hij zijn schitterend verstand

terugkrijgt — — dan zullen wij hem met open armen weder ontvangen! Hij was een van de beste ingenieurs, die wij ooit gehad hebben!

Raffles en Brand namen afscheid van de beide heeren en daar niets hun nog langer in de stad terughield, besloten zij, zoo spoedig mogelijk weder terug te keeren.

Zij begaven zich naar hun hotel, teneinde daar de rekening te voldoen en daar vond Raffles een telegram van den volgenden inhoud:

Moordenaar Snake zoeven gearresteerd.
Heeft reeds bekend. Arthur in vrijheid gesteld.
Charlotte Bradley.

Raffles had Brand het telegram op half luiden toon voorgelezen en zeide nu:

— Ik wist het immers wel! Maar het is veel spoediger gebeurd dan ik durfde hopen, met het oog op de mentaliteit van onze politie. En je zult zien, dat het inderdaad een familielid of een zeer goede kennis van Snake is geweest. En nu zullen wij maar spoedig rechtsomkeert maken en eens gaan hooren, hoe zich daarginds de zaken hebben toegedragen. Er gaat over een half uur een sneltrein naar Parijs en wij kunnen om zeven uur vanavond alweder in Calais zijn. Het is dan nog licht genoeg, om den overtocht te kunnen volbrengen, vóór het volmaakt duister is — en al was het pikdonker, — — ik wil zoo spoedig mogelijk terug zijn!

De „Zeemeeuw” hield zich kranig en om half elf in den nacht kwamen de beide vrienden weder te Londen aan.

Raffles kocht dadelijk een avondblad en vond daarin een uitvoerig verslag van de arrestatie van den moordenaar.

Een samenloop van omstandigheden was hem noodlottig geworden.

Men had hem niet alleen dien dag een paar malen de uitdragerij van Snake zien binnengaan, maar het bleek dat hij een neef van den pandhuishouder was en dat de hond hem altijd zeer vriendelijk behandelde, een feit waarop hij niet weinig trotsch was en dat hij overal rondvertelde.

Zijn hospita was komen mededeelen, dat de jonge man, van wiens verwantschap met Snake zij afwist, dien nacht pas zeer laat was thuisgekomen en dat zij, toevallig wakker zijnde, hem geruimen tijd bezig had gehoord in de kleine keuken, waar de kraan eenigen tijd had geloopt.

Den volgenden morgen vond zij in zijn kamer, nadat hij was uitgegaan, eenige nog natte kleedingstukken en in haar keuken, op het imitatiegraniet van de aanrechtbank, sporen van bloed.

De vrouw begreep toen echter volstrekt niet, wat het te beteekenen kon hebben en pas toen zij in de kranten van den moord las, begon zij achterdocht tegen haar huurder te scheppen, dien zij reeds had leeren kennen als een liederlijk individu, dat omgang had met gevaarlijk rapaille en menigmaal beschonken thuis kwam.

Erger was, dat de kleermaker zijn gestalte pertinent herkende, — maar dit alles zonk in het niet bij de ontdekking van een knoop, waaraan nog eenig goed zat, in de stijf gesloten vuist van den vermoorde — en dat aan het eenige vest hetwelk de man bezat, een knoop mankeerde — en dat het kleine flard nauwkeurig paste in de gemaakte opening...

Toen Raffles haastig het bericht had doorgelezen, wendde hij langzaam het hoofd naar Charly om en zeide met een eigenaardige uitdrukking op zijn gelaat:

— Weet je wat voor mij het wonderlijkste is in deze zaak, Charly? Ik zal er je maar niet naar laten raden, het is de naam van den moordenaar! Hij heet Sundringham!

— Maar — dat moet toeval zijn, Edward! riep Charly uit. Er is hier sprake van een zeer jongen man, een knaap nog bijna — en die Sundringham moet bij de vijftig zijn!

De moordenaar is tweeëntwintig jaar, hij kan zeer goed de zoon van den ander zijn! Wij zullen het morgen wel zien! Wij zijn nu vermoeid en slaap zal ons goed doen! En morgenochtend gaan wij dadelijk naar Charlotte! Wie weet komt aan dit alles geen goed einde!

De twee vrienden zochten nu spoedig hun legerstede op en een ongestoorde nachtrust stelde hen schadeloos voor de vermoeienissen van de reis.

Den volgenden morgen kwam reeds om half negen de groote auto weder voorrijden, door den chauffeur Henderson bestuurd en een vijf kwartier later ongeveer stond de groote wagen alweder stil voor het oude, smalle huis in de volkrijke buurt, waar de ongelukkige Didier de beste jaren van zijn leven had doorgebracht, met weinig meer besef dan een kind van vijf jaar. Juist toen hij uitstapte, liep er een jongen

voorbij met een stapel nummers van de „Daily Maill”, terwijl hij luid schreeuwde:

— Het laatste nieuws van den moord op John Snake! Groot portret van den moordenaar.

Raffles kocht onmiddellijk een blad, vouwde het open en vond op de achterste pagina een zeer groot portret van den moordenaar, een strak, mager gezicht met zeer lichte oogen, een wijkend voorhoofd en een sterk ontwikkelde kin.

Raffles stond een oogenblik in gedachten, vouwde toen het blad weer op, wenkte Brand en ging vlug met hem naar boven, terwijl de auto wachtte.

Charlotte ontving de beide vrienden met oogen die van blijdschap straalden en met niet weinig nieuwsgierigheid naar den afloop van Raffle's onderzoek.

— Zeg mij maar eerst eens, of gij Arthur reeds gesproken hebt! zeide Raffles glimlachend.

— Hij is gisteren dadelijk gekomen!

— Hebt gij al met uw vader over de zaak gesproken?

— In het geheel niet! Waartoe zou het dienen?

— Des te beter! Hij is toch zeker thuis?

— Ja, hij is aan zijn machine bezig!

— Ga dan eens met mij mee! Ik wil eens zien, of misschien een plotselinge stem uit het verleden hem niet zulk een schok kan geven, dat hij erdoor herstelt. Zulke zaken zijn meer gezien! Houdt u een weinig op den achtergrond met mijnheer Brand, zoodat zijn aandacht niet wordt afgeleid.

Alle drie traden het aangrenzende vertrek binnen, Charlotte zeer bleek, met de handen aan het kloppende hart gedrukt, Brand nieuwsgierig naar den afloop. Raffles trad regelrecht op Didier toe, vatte hem zachtjes bij den arm, dwong hem, zijn gereedschappen neer te leggen en begon toen met doordringende stem:

— Luister goed naar mij, Didier!

Raffles had Fraansch gesproken.

En het was, alsof er plotseling een rilling liep over het gelaat van den uitvinder.

Hij knipperde met zijn oogen en keek Raffles verwonderd aan.

En deze vervolgde, zijn oogen diep in die van den ander:

— Didier — uw uitvinding is gestolen! De plannen van de klinkmachine zijn u ontstolen! Sundringham is de dief! Hier is hij!

En plotseling ontvouwde Raffles het blad en hield Didier het bijna levensgrootte portret van den moordenaar voor!

Hij wist dat hij on- of even speelde, want hij had immers niet eens zekerheid, dat deze jonge moordenaar inderdaad de zoon was van dien Sundringham, die eertijds Didier bestal.

Maar reeds de volgende seconde bracht hem die zekerheid.

Didier slaakte een rauwen gil, bracht zijn hand naar het hoofd, staarde met wijd geopende oogen naar het portret, rukte toen Raffles het blad uit de handen en bracht met moeite uit:

— Hij is het! Hij is het! Dief! Laaghartige ellendeling! Dief van mijn eer en van mijn kunde! Ik zal...

Maar een heftige siddering greep hem aan en hij zou bewusteloos zijn neergestort, als Raffles hem niet in zijn krachtige armen opgevangen en naar het schamele bed had gebracht, waarop hij hem zachtjes neervlijde.

Hij wierp een onderzoekenden blik op het nu volkomen kalme gelaat en wendde zich toen glimlachend tot Charlotte met de woorden:

— Als niet alle voortekenen bedriegen, juffrouw Charlotte, dan heeft deze schok inderdaad de heilzame uitwerking gehad, die ik er van verwachtte en zal uw vader zijn, zooals hij vroeger was, in de jaren van uw gelukkige jeugd, wanneer hij weder tot zijn kennis komt!

Een paar weken later werd Douglas Sundringham wegens moord met voorbedachten rade onder verzwarende omstandigheden tot de strop veroordeeld.

Hij was inderdaad de zoon van den man, die Didier zoo laaghartig bestolen had en had een groot gedeelte van het door zijn vader gestolen fortuin verbrast, waarop hij van kwaad tot erger was vervallen.

De oude Sundringham was reeds overleden.

Wat Didier betreft, zijn genezing was volkomen, langzaam maar zeker keerde het verstand terug en twee maanden later trok hij met zijn kind weder naar de stad van zijn geboorte, maar er was nog iemand in hun gezelschap en die iemand luisterde naar den naam van Arthur Taylor!

De volgende aflevering (No. 474) bevat:

De vrouw in het spel.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

**DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK**

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885